

ПОВОДОМ СЕДАМДЕСЕТОГОДИШЊИЦЕ СМРТИ ДИМИТРИЈА ЉОТИЋА

Прошло је седамдесет година од трагичне погибије Димитрија Љотића. У нашој политичкој историји, његово име и дан–данас заузима једно особито и оригинално место. Ту оригиналност чини његово, на свој начин, схватање политичког живота и рада. Једнострано, или чак формално, личност Димитрија Љотића може се одредити и поставити у област политике. Али када се он упореди с другим нашим политичарима пре и после њега, он чини изузетак.

У своме политичком раду, он је првенствено настаупао као моралиста, као учитељ морала. Његови морални прописи узети су првенствено из Еванђеља а онда из народне етике, изражени кроз појмове чојства и јунаштва. Узгред речено, Љотић је најјасније и најпотпуније дао објашњење ова два појма: чојство је бранити другог од себе, а јунаштво бранити себе од другог. Као свеобухватну реч, којом треба да се означи наш народ јесте реч домаћин. У овом називу сконцентрисане су све народне одлике, створене на основу вековног искуства. Домаћинство означава међусобну хармонију, не само у дому, него и у друштву, држави и васељени. Бог у васељени, владар домаћин у држави а старешина породице – домаћин, су у потпуности сагласни са нашим народним схватањем (које на овим принципима све велико заснива). Домаћин и домаћинска кућа уживају углед у околини, не толико по имовном стању, колико по мудром и честитом животу. Домаћини су у нашем народу били ствараоци и руководиоци великих остварења, једнако у свим крајевима.

Заснивајући свој покрет на народном искуству, Љотић је препоручио да оно буде основа изградње државне будућности. Њом треба да се истиче владар. Само ако владар схвати своју улогу домаћински, он је пронашао прави пут. Историја Срба је познавала доста таквих владара од најстаријих времена и остали су у народној традицији у најлепшем сећању, како они, тако и време њихове владавине. Као ни домаћин у породици, владар у држави не сме бити лутка ни тиранин, него прави тип домаћина, коме су државне бриге, њене радости и тешкоће увек на срцу и пред очима. Старо дубровачко правило, које је стајало на улазу у сенат – „Они коју у овај дом улазе, на своје приватне ствари нека забораве” – наводио је Љотић као

правило, које има вечну важност.

Сходно историјској судбини, Србију су XIX и XX век затекли без племства, тако да у њој није било привилегованих породица. Али се у њој, ненаметљиво у последња два века, истицале неколике породице. Оне су органски изникле из народа и својим позитивним особинама показале вредност и стекле у околном свету углед. Њих није било много. Две од њих су достигле да се прогласе владарским а друге су се обилато ангажовале у животу свога – као и других – народа. У овим породицама одржавала се традиција, побожност и национална свест. Оне су својим животом и радом служиле за пример околини, која се на њих угледала и од њих се у многоступењској мери учили. Чланови ових породица служили су за пример, јер су се у много чему разликовали од оних из обичних породица. По многим изузетностима, у поређењу с већином наших политичара, на личности Димитрија Љотића то се може утврдити.

Када је Љотић активно ступио у политику, Југословени су већ, било као државе, било као покрајине у саставу других држава, поседовали своју политичку прошлост. Она је била, све до уједињења 1918. године, разнострана и носи слику незаједничког и судбински неуједначеног друштва као и државног развоја. Не само да се у описивању њеног политичког кретања, сусреће са нормалним појавама, него доста често и са политичким борбама и бунама. Јасно је да се историја бави и да ће се бавити политичком историјом Југославије у раздобљу од 1918. па до 1941. године, када је тај период завршен. Он је назван међуратни. Иако је кратак, он носи обиље карактеристика и показује многе појаве и личности, значајне и незначајне, корисне и погубне, што је уосталом, одлика у битисању свих држава. Историчар ће се морати задржати на личности Димитрија Љотића и на његовом политичком покрету, Југословенски народни покрет Збор.

Љотић је у надолazeћем Другом светском рату видео, не само оружани обрачун великих сила, већ корениту промену међународних односа и то звао ‘светска револуција’, наговештај данашњег Новог светског поретка. За правилно одређење у тако судбоносном духовно–политичком простору и времену, било је потребно имати јасан главни циљ и истинито познавање међународног окружења у коме се наша

Поводом седамдесетогодишњице...

Југославија. А она је била угрожена не само непосредним спољашњим и унутрашњим непријатељима, већ и јаким, безобзирним и себичним (за наш народ – погубним) настојањима и пропагандом свих великих сила. Љотићев покрет је настао из насушне потребе тражења, а онда и одбране, трајног и свестраног духовно–политичког народног интереса. У односу на међународно окружење, народни интерес је претпостављао, чврст критичан, без предрасуда, став према копирању туђег државног и друштвеног уређења и идеолошких утицаја. На овим ‘координатама’, за разлику од других који су ‘тапкали’ на увезеним стереотипима, Љотић је градио и увек имао спремне и дубоко образложене одговоре на све оновремене изазове и ‘горућа’ питања која су тиштила народ. А он их је износио без устезања, смело – најчешће супротно ‘популистичкој’ јавности ошамућеној туђинским утицајем и пропагандом – а сходно суштинском народном интересу (Писма кнезу Павлу, пуч 27. марта 1941, подршка Недићевој влади, тзв. ‘отпор’ под окупацијом, ‘помоћ’ западних савезника националним снагама у земљи, итд). Управо такав јасан и одлучан став привлачио је родољубе и слободно–мислеће људе, а нарочито омладину, ЈНП Збору, и од њих стварао надахнуту борбену заједницу.

Кад се говори о Димитрију Љотићу као мислиоцу, политичару или уопште као јавном раднику, мора се пре свега поменути његова религиозност. Он у овоме чини изузетак међу политичарима – пре и после њега. Треба поменути да је Љотић живео у време када се вера у Бога већ почела занемаривати и када је наша интелигенција, под утицајима страних идеја, зазирала од верских изражајности и била чак антирелигиозна. Није само комунизам наступао као негатор вере, него је безверје, особито индиферентност, узимало све више маха у друштву. Од раних својих дана Љотић се занимао религиозним проблемима. Кроз породично васпитање усвојио црквеност. Затим, он је читао дела религиозно–филозофских писаца из руске и француске књижевности, остајући непоколебљив у религиозности, коју је понео из родитељске куће. Његова религија је хришћанство, ала како га исповеда и учи Православна црква. Али изражавао је велико поштовање и према Римокатоличкој цркви, особито према неким њеним светитељима и богословима. Изнад свега био је духовно обухваћен величином Богочовека Христа од које се ништа величанственије замислити не може.

Ништа га толико на одвратност према комунизму није гонило, колико комунистичко безбожје. Он је угледањем на Достојевског размишљао о појединим религиозним и друштвено–политичким проблемима. Познавање Библије користио је у својим предавањима и сматрао да је много важније формирати човека по мерилима еванђелске науке, него по неким страним идеологијама. Наше народне суровости држао је за остатак из паганског доба. Хришћанство је једина снага која може облагородити човечанство. Све је друго обмана и погибија. Димитрију Љотићу је било јасно да Европу а и свет чека велика пропаст, уколико се не поврати Христу. Љотићево хришћанство, његово литургијско бдење и непрекидна црквеност, није

била формална: „Љотићев пут ка Крсту (...) је изборен једном очигледном жудњом за истином.” Био је сав прожет Христом: „Ако је мислио, мислио је Христом. Ако је дејствовао – увек Христом. Ако је проценивао људе, прилике и догађаје, увек и то Христом. Ако је посматрао прохујала историјска времена, или пророчки понирао у будућност то увек умом Христовим.” (Др Димитрије Најдановић, теолог).

Упркос тврдњама неких „србских” љотићеваца, с погледом на наше национално–државне прилике, Љотић је Југословен. У Југословенству он је нашао остварење једне велике идеје, којој су тежили највећи наши умови и неколико генерација. Ова идеја је диригована потребом и истином. Љотић је увек међу Југословене убрајао и Бугаре, сматрајући да без Бугара нема потпуне Југославије. Снага југословенског јединства треба да буде – и дан данас – у осећању судбинске повезаности. Ако тога нема, онда су узалудни сви други фактори – никада се право јединство постићи неће.

Поред југословенства Љотић је био и велики Словен и заступао идеју Свесловенства. Одрастао и васпитан у крају где је народно расположење вековно уздизало Русију, из које је струјао вал славенофилства и одушевљавао све патриотске духове, захватио је и Љотића још у младим данима. У односу на владајући систем, Љотић је заступао гледиште да сваки народ треба да има онакво уређење, какво најбоље одговара његовој битности и народним особинама. Противник је био усвајања или пресађивања страних облика државног уређења, па је био противник фашизма и националсоцијализма у примени на наш народ.

Као сразмерно нов покрет Збор је успео да окупи један број чланова и то једнако међу Србима, Хрватима и Словенцима. Све њих је водила једна мисао и иста забринутост за нашу судбину. Љотићева мисао и његово својеврсно наступање и указивање на нашу стварност, изазвали су пажњу код свих сталежа: свештеника, официра, радника, сељака, културних радника, привредника.

Најинтересантније је било пратити појаве код једног дела омладине. Као што је данас познато, комунизам се сав, свом снагом бацио на врбовање омладине – средњошколске и студентске. И
(Крај на стр. 4/2)

ИЗ САДРЖАЈА

Светски рат, духовни и оружани.	3
Вучићева обећања за будућност.	5
Прича о лењости изговор за продаје	9
Поруке два гроба.	11
Од Блера до Сервера и ММФ–а.	13
ИРАП – Испоручивање Србије НАТО–у.	15
Неолиберализам.	19
Српско вођство не схвата Запад.	23
Поводом штрајка српских просветара	28

СВЕТСКИ РАТ, ДУХОВНИ И ОРУЖАНИ - ПРОШЛИ, ДАНАШЊИ И СУТРАШЊИ

Немогуће је са сигурношћу утврдити тачан износ финансијског губитка који су поднели они, свима познати јеврејски трговци у Храму након што их је Христос истерао, тврдећи да су од дома Оца Његовог начинили пећину разбојничку. Претпоставимо да је цео пазар тога дана могао бити реда величине десетак сребрњака. Наравно, трговци су били уверени да ће након немилог догађаја њихов промет опасти, па чак и да ће се вероватно неки сличан експлоатациони поновити, тако да је процена потенцијалне штете могла ићи и до неколико стотина сребрњака. Њихово улагање само тридесет у „пројекат“ да се ова озбиљна опасност отклони и играње на карту Јудиног „либералног“ става, уз пажљиво организовану медијску подршку Варави и вешто лобирање код Ирода и Пилата, било је по законима тржишта, одличан потез. Профит је сачуван! То је најважније. Убијени Месија је био само „коллатерална штета“ у хладној рачуници мешетара.

Две хиљаде година касније свет је у трајном, напрегнутом ишчекивању трећег светског рата. Пре пар година бомбастичне вести су најављивале напад Израела на Иран, потом је у центар пажње дошла Сирија и америчке претње војном интервенцијом, да би одмах затим у први план избио рат у Украјини, војни маневри НАТО-а и летови руских бомбардера око западне Европе. „Празнине“ између ових прича о новом рату, медији су попуњавали већ омиљеном мантром о борби против тероризма, (који је увек некако асоциран брадатим муџахединима са калашњиковима у рукама) или извештајима о „спонтаним“ револуцијама у арапским земљама изведеним од стране „обичних људи жељних демократије и слободе“ и наравно тензијама на Корејском полуострву. Заборавио сам и повремено ископавање разних „пророчанстава“ о крају света пласирано кроз сензационалистичке текстове у великом броју медија. Корист од ове вештачке психозе немају сами преплашени људи, већ они који желе да сензацијама затру свако рационално и логичко мишљење у медијима, па и у главама плебса. Наравно, познато је да у страху, човек много лакше прихвата вођство других и неке непопуларне потезе, само ако му се нуди било какву сигурност.

Добро, хоће ли бити више тог рата? Неће! Због чега? Због тога што се не исплати! Због тога што би у том случају светски мешетари изгубили свој профит. Империји су потребне колоније и депоније, нова тржишта за пласман своје робе, извор сировина и јефтине радне снаге, а не спржена земља, гомиле мртвих и радиоактивна

вода. Свима је јасно да би нови нуклеарни рат значио уништење Земље, и на тај корак се нико неће одлучити из чисто прагматичних и здраворазумских разлога (бар не док елита не створи себи станишта на Марсу или Месецу).

Ширење зоне утицаја западних сила се изводи на више начина који су сви „јефтинији“ од једног великог сукоба са „непослушним“ земљама. Мали локални грађански ратови у којима Империја увек има своје миљенике су лакши за управљање, носе мањи ризик и захтевају много мање „зелених новчаница“, а дугорочно гледано воде ка истом циљу – поробљавању, а не уништавању целог света.

Организовати државни удар у једној земљи претходно осиромашеној разним средствима, од економских санкција до берзанских игара са ценама валута и добара, за Империју не представља неки проблем. Један корак пиуном напред, значи једно освојено шаховско поље. Довољан број таквих потеза, значи добијену партију. То је стратегија која води остваривање Новог светског поретка на територији целе Земље.

Исценирани терористички напади или једноставна манипулација бројем и природом жртава у неком локалном сукобу, не изискује значајна финансијска средства за некога ко ионако већ управља тајним службама или поседује велике медијске куће, а глобални учинак је сличан успеху добро изведеног гамбита.

Посластица у овој великој игри јесте упад коњем иза линија одбране Белог, довољно близу да угрози и његовог краља: Пета колона! Невладине организације. Државни чиновници школовани на западу. Млади, либерални лидери странака докторирали на ниподаштавању свега традиционалног. Министри здравља чији су цепови пуни мита од неких фармацеутских кућа ради промета сумњивим вакцинама. Управници банака и компанија срасли са глобалним тржиштем и заинтересовани једино за профит, који су одавно својим делима посведочили да је настало време краја нација, краја идеологија и наравно смрти религија, да не кажемо – убиства Бога. Време умртвљења савести.

Коначни циљ овог трајног светског рата који се увелико води и у којем одавно губе они морални и поштени, заиста јесте један Матрикс, свет у којем су људи заробљени физички и ментално, и спуштени на ниво једног пасивног објекта за „измузање“ енергије за малобројну елиту.

Светски рат...

Када већ, ради сликовитости, помињем холивудске филмове препоручујем и „Еквилибриум“ из давне 2002. године. Он описује свет управо после неког будућег Трећег светског рата, када су властодршци закључили да су људске емоције односно култура и религија узроци свих несрећа и ратова, тако да су створили напитука који људима уништава сва могућа осећања и повећава послушност. Наравно да је сваки грађанин тог новог тоталитарног друштва у највећој обавези да га редовно конзумира. Баш весело, зар не? Комунизам Стаљиновог типа делује само као проба, у односу на оно што чека цео свет у случају победе Црног играча.

Целе „суверене“ државе, народи, компаније, градови, регије су већ постали скуване жабе у лонцу НСП–а. Породица као институција је изузетно ослабљена и спремна за покораване. Шта је остало? Рат се пренео у умове људи! Трећи светски рат је у нама, у нашим мислима и одлукама.

Свако ко изабере сребрњаке у било којој ситуацији, наспрам правичности и морала, сам се сврстао у друштво са „богатима“ али заувек мртвима. Светски рат се неће водити између Америке и Русије, како се то углавном замишља. У свакој земљи света, Аустралији, Кини или Зимбабвеу, у сваком граду или селу постоје људи којима су новац и интерес основна покретачка сила, али и они што служе законима савести и морала, без обзира како га називали. Исток и Запад нису само војни и економски блокови на геополитичкој карти света. Они су наше помисли, наша настојања. Исход тог великог светског сукоба зависи и од сваког нашег дела.

На пример, милиони Руса сањају америчке доларе а своје дивне Православне храмове не посећују, слично њима многи Срби на сав глас подржавају борбу Новорусије, а спремни су да дају или приме мито, украду државни новац а самим и тим нанесу велику штету свом народу и друштву у целини. У човековој палој природи је конформизам и угађање себи, без обзира у којој држави живи и ком блоку припада. Та чињеница је најјаче оружје у рукама Црног. Она нам даје утисак да је његова победа неминовна.

Ипак, да нема јунака на Земљи, она би давно престала да постоји. На првом месту личним подвигом, личном борбом, сваки појединац на било ком крају света може се супроставити надлазећем помору куге која је већ заразила већи део човечанства. Наше потпуно, беспоговорно, храбро, упорно следовање Ономе који нас је позвао да понесемо свој крст, одлучиће победника у светском рату, а трговци, и храм и сребрњаци пре или касније, ће нестати.

Марко Ковачевић

Поводом седамдесетогодишњице...

(са стр. 2)

ту је имао великог успеха, јер му нико није чинио озбиљнију препреку. Тек појава Збора и наука Димитрија Љотића изазвале су интересовање код онога дела омладине, који се није могао прилагодити комунистичком схватању живота и света. То је омладина која је поседовала национално и породично хришћанско васпитање. Љотићевом речју занесена, пошла је у борбу свесно се жртвујући за спас свога народа у оним данима, када се озбиљно постављало питање биолошког опстајања српског народа. Констатовано је да су зборашки омладинци из свих крајева Југославије, као ниједна друга skupина, ступили о одбрану народа.

Руковођен најјачим родољубљем, Љотић је са истим еланом као раније, када је говорио о чувању да се у зло не падне, наступио да указује на пут спасења из већ постојећег зла. Колико је помогла ова активност Љотићева у она љута времена и каква би наша национална ситуација изгледала на крају рата, довољно је данас свакоме јасно. Од најмлађих дана, ниједан размак у своме животу није пропустио а да није био заузет мислима и делањима за добро народа којем припада. Као основна руководећа снага, служила му је љубав према роду своме, која је загревавала његову велику мисао. На путу целокупног заузимања да се помогне народу и не дозволи да после једног ропства, дочека и друго, Љотић је и живот дао. Као ретки родољуб у једном мутном столећу, он је живот дао роду своме!

Љотићеве мисли и идеје одавале су родољуба забринутог за судбину своје земље и народа. Предвидео је почетак и узроке, развој и крај рата, који се на југословенском простору неће завршити победом западних „савезника“. Нико пре њега није тако демаскирао комунизам који се своди на уништење хришћанског морала и народне слободе. Због тога су следбеници Димитрија Љотића из рата изашли духовно, идејно и борбено непобеђени и високог морала. И поред масовних губитака у Кочевском покољу од стране комуниста и мучног живота у војно–избегличким и испедничким логорима Италије и Немачке, а каснијим огромним искушењима емиграције, расути по континентима, остали су јединствени и чврсто уверени у суштинску вредност и актуелност Љотићевих идеја и мисли.

Верни својој домовини и народу, упркос бризи за своје опстајање у туђини, у емиграцији су покренули 1949. лист „Искра“ који и данас излази. Надахнута Љотићевим хришћанским духовно–политичким погледом на свет, Искра већ 66. година заступа и брани суштински народни и национални интерес и од почетка превасходно је окренута текућим и горућим питањима нашег народа и државе.

Та идеологија, задојена хришћанском љубављу, бриге за ближњег и родољубљем, заживела је и међу млађим нараштајима у Србији са изгледима да се временом, створи *кадар савремених* настављача духовног и идејног пута Димитрија Љотића и његових следбеника.

Јаков Бабић

ПРЕГОВОРИ С ЕУ - ПРИВАТИЗАЦИЈА И ПРОДАЈА ЈАВНИХ ПРЕДУЗЕЋА - АУТОПУТ И ПРУГА БЕОГРАД-ПЕШТА

Европска будућност Србије одређује се тиме колико ћемо бити успешни по питању преговора са Приштином у Бриселу. Тајкуни неће управљати Србијом. Профит у Железари за шест месеци, велико интересовање за Телеком

Вучић је рекао да **влада чини све што може да би напредовала на европском путу Србије и отварању поглавља у преговорима са ЕУ, али да лажи нема – најважније по том питању је дијалог са Албанцима на Косову.**

„Да ми завршимо то на начин како би неко желео, никад нам нико не би говорио о медијима или другим питањима, али пошто се то није завршило онако како су неки желели, онда се избацују друге теме”, рекао је Вучић за РТС.

Поновио је да је Србија на европском путу и да је то стратешко опредељење Србије, али да не може да прихвати да се Албанцима, на пример, преда све на Газиводама.

„Сви знамо да је 24 одсто Газивода на територији централне Србије, а треба да им дамо сву воду, да се Срби с Косова ништа не питају.. Нећу и не дам”, рекао је Вучић.

Упитан да ли би Срби требало да се врате у косовске институције, Вучић је рекао да то не би био проблем, уколико Албанци испуне коалиционе услове.

„Хоћемо у косовске институције јер бисмо имали бољи преглед игре и утицај, желимо да разговарамо са њима, али не можемо да уђемо у косовске институције пре него што они што су обећавали да ће нешто да ураде то и не ураде”, рекао је Вучић.

Поновио је да **Влада Србије у овом саставу неће уводити санкције Русији.**

ВУЧИЋ: УГОВОР ЗА ПРОЈЕКАТ О БЕОГРАДУ НА ВОДИ НАРЕДНИХ ДАНА

Премијер Србије Александар Вучић изјавио је вечерас да ће уговор за пројекат „Београд на води” бити потписан у наредним данима и да ће тај пројекат покренути целу српску економију.

Премијер је поручио да ће лично бити присутан у Скупштини Србије када се буде доносио посебан закон о пројекту „Београд на води”, јер тај пројекат покреће целу српску економију, а посебно грађевинску индустрију.

„За оне који мисле да су много урбани и све знају, па исмевају чињеницу да су на продају невидљиве зграде. Што се плаше изградње кад се не види и кад је ништа? Да ли је сад проблем што Београда на води нема или што ће да га буде”, запитао је премијер и додао да очекује да ће

радови бити готови за око четири године.

Илуструјући значај пројекта, он је показао фотографије док је то подручје било сметлиште и „гробље бродова”, као и оне како би тај део града изгледао по завршетку радова.

„Неки говоре како ћемо да истерамо људе из центра града, а ти људи живе у вагонима. Лично ћу сада да преговарам са нашом ромском браћом на Газели да видимо где да им нађемо пребивалиште и да све прође у најбољем реду”, рекао је премијер и додао да је до сада исељено 168 објеката.

Он је подсетио да је градоначелник Синиша Мали изнео податак да је око 1.000 заинтересованих за куповину станова у овим објектима.

„Мислим да су пола од тог броја странци, а пола домаћи, што је за нас свакако изванредно”, рекао је Вучић.

Упитан да коментарише наводе архитектонских удружења да нема озбиљних прорачуна, Вучић је рекао:

„Да преведемо народу, хоћете да кажете да нема места за паркинге? Биће места, не брините. На овом пројекту раде људи који су међу најбољима у свету”.

Вучић је рекао да се неке критике јављају и зато што „Лука Београд губи значај и губи цену, па мора да се прави кампања”.

„Нису вероватно веровали да је неко способан после 70 година да то спроведе у дело”, рекао је Вучић.

ТЕЛЕКОМ, ФАП, АЗОТАРА...

Он је гостујући на РТС рекао да постоји велико интересовање за куповину „Телекома Србија”, а најавио је и решења за ФАП, Азотару...

Говорећи о Телекому Србија, Вучић је рекао да постоји велико интересовање за куповину српског оператера, а међу фирмама које су заинтересоване навео је Дојче телеком, Франс Телеком, као и аустријски телеком, амерички инвестициони фондови, руске компаније...

„Видећемо по цени да ли је идеалан тренутак за продају Телекома, али мисим да ће бити значајно већа од оне која је нуђена у овој земљи 2011. године”, рекао је Вучић.

Када је реч о више од 500 поредузећа која би требало да се приватизују, он је рекао да се пре свега траже партнери за гиганте, односно за предузећа у којима ради велики број људи.

„Боримо се за ФАП. Већ смо успели да обезбедимо и Прибој ће да живи, биће јачи индустријски него што је икада био. Успели смо то да

Преговори с ЕУ...

урадимемо. За четири или пет делова Прве петолетке успели смо да нађемо купца, за остале остаје да се види”, рекао је он.

Када је реч о јавном сектору, Вучић је истакао да је намера владе да се среди стање у том сектору, а да је за то потребна дисциплина и контрола.

„Укупно треба да оде пет одсто људи из јавног сектора, по процени три одсто људи иде природним одливом, значи реч је о два одсто људи. Ми имамо партијских кадрова и наших, овим претходним да не говорим, али нису сви партијски кадрови лоши”, објаснио је премијер.

Како је рекао, влада доноси тешке одлуке, али су њени резултати добри.

„Све полако подижемо, идемо у Крупань да отворимо фабрику, Обреновац се још ради. То су све добре ствари, али се не виде одмах”, рекао је Вучић.

Према његовим речима, Железара је завршен посао, а завршиће се ФАП, Азотара, до 27. априла.

„Не могу да обећам за Петрохемију, јер морамо да нађемо инвеститора за то. Треба завршити фабрике у Крупњу и Владичином Хану. Радимо полако, темељно, снажно и енергично, и то мора да донесе резултате”, рекао је Вучић.

АУТОПУТ И ПРУГА БЕОГРАД–БУДИМПЕШТА

Вучић је најавио и изградњу аутопутева и пруге Београд–Будимпешта.

„Никада нисам отварао аутопут, али се спремам да то учиним у 2016. години. Следеће године биће завршено више од 100 километара аутопута, 2017. године комплетна сићевачка и грделичка клисура, оба крака Коридора 10. Хоћемо да уредимо све до границе са Црном Гором”, рекао је он.

Како је навео, радиће се и пруга Београд–Будимпешта, пројекат ће да води ЦИП.

„Желимо да пре краја године да кренемо у изградњу”, изјавио је Вучић.

СНС ЋЕ ПОДРЖАТИ НИКОЛИЋА АКО СЕ ПОНОВО КАНДИДУЈЕ

Премијер Александар Вучић изјавио је вечерас да је јасно да у априлу нећа повећања цене струје.

Вучић је за РТС рекао да ће се разговарати о томе када ће до повећања и колико ће оно бити, **те да ће настојати да то повећање буде седам, осам одсто.**

„Даћу све од себе – покушаћемо да буде минимално могуће поскупљење”, рекао је премијер и додао да ће се налазити и решења за евентуалне олакшице и да се помогне и по неким другим питањима и да се снизи цена гаса...

Он је рекао и да **очекује инфлацију од четири одсто.**

Премијер Александар Вучић изјавио је вечерас да ће председник Србије Томислав

Николић имати подршку Српске напредне странке уколико буде одлучио да се кандидује и на следећим председничким изборима.

„Ако се ја будем питао, имаће подршку”, рекао је Вучић гостујући на РТС.

Вучић је рекао да је Николић дао подршку влади у најтежим тренуцима, да је могао да окрене главу и да каже да му се не свиђа то што се ради и мере које се предузимају за опоравак земље, онда када се то скоро никоме и није свиђало.

„Није критиковао и то поштујем”, рекао је Вучић и додао и да је Николић, чак и да се оставе по страни њихови лични односи, показао разлику између правих политичара и људи који мисле добро и оних који то нису.

ЖЕЛЕЗАРУ ЋЕ ВОДИТИ ХПК, ПРОФИТ ЗА ШЕСТ МЕСЕЦИ

Компанија **HPK engineering B.V.**, којој је влада поверила управљање и саветовање у пословању Железаре Смедерево, **обавезала се да ће у року од шест месеци челичана пословати профитабилно**, да ће сачувати број запослених и **уложити 20 милиона долара за подизање производње**, рекао је вечерас премијер Србије Александар Вучић.

„Ово је важан дан за Железару и важан дан за Србију”, рекао је Вучић на РТС.

Влада Србије одлучила је на вечерашњој седници да се управљање и саветовање у пословању Железаре Смедерево повери компанији **HPK engineering B.V.**

Вучић је рекао да се **HPK engineering** обавезао да ће у року од шест месеци Железара позитивно пословати, истичући да је могуће да се то догоди и раније.

„Они прихватају да то буде уговорна обавеза, што је за нас невероватна ствар”, рекао је Вучић.

Он је рекао да ће **број запослених у Железари бити сачуван и да ће природни одлив надокнађивати новим запосленим.**

„Железара ће увек имати 5.000 људи”, рекао је Вучић и додао да је компанија ХПК **обезбедила и да ће плате бити повећане за десет одсто.**

Премијер је рекао да су друге компаније које су биле заинтересоване за Железару нудиле и веће повећање плат, али да су се и чланови синдиката сагласили са избором компаније ХПК, јер сматрају да је њихов план био уверљивији и аргументованији.

Иако је и „Есмаркова” понуда била одлична, одлучили смо се за ХПК, а **одлуку су прихватила и сва три синдиката Железаре** – рекао је Вучић и открио да ће радници челичане добити повишицу плате од десет одсто.

Откривајући детаље договора, премијер је рекао да ће **менаџерски тим коштати Србију 350.000 евра, уместо 12 милиона, колико је челичана правила трошак пореским обвезницима.** План је да се **производња повећа на више од милион тона и да се у року од девет месеци**

активира друга висока пећ, а производња достигне жељених милион и по тона.

Вучић каже да о озбиљности понуде ХПК говори и чињеница да су се **обавезали да обртни капитал се не спушта испод 90 милиона долара.**

О ХЕЛИКОПТЕРСКОЈ НЕСРЕЋИ

Говорећи о паду хеликоптера који је превозио бебу из Новог Пазара премијер је упитао критичаре да ли неко за то уопште мора да буде крив.

„Ми нисмо у стању да достојанствено тугујемо, да достојанствено испратимо боље од нас. Ја сам ове људе, пилоте, лично познавао и то су људи који су задужили ову земљу”, каже премијер.

Истиче да од њега лично нико није тражио савет да ли да се оде по болесно дете, али да би, да су га питали, рекао да оду.

„Да се није отишло по дете, критичари би рекли да је то због вероисповести родитеља детета”, објашњава Вучић.

Каже да се прича како су министри Гашић и Лончар отишли на аеродром да би се сликали. „Гашић је био у Крушевцу, нико није хтео да се слика. Хеликоптер је требало да слети на ВМА, а када је министар Лончар чуо да није слетео и да ће отићи да аеродром, Лончар је отишао тамо да види како је дете”, истиче Вучић.

Премијер каже да се не палши одговорности и да су му смешени они који мисле да ће из личне мржње да наставе да пљачкају и да отимају.

„Сем мржње не видим ништа, зато не измишљајте да вам сметају Лончар и Гашић, ваша тема сам ја и рушење власти у Србији. Ја ћу да кажем да сам крив”, истиче премијер.

ПОСЛЕДЊА ПОРУКА ПИЛОТА: „ИМАМ ПРОБЛЕМ”

Премијер Србије Александар Вучић изјавио је вечерас да је војни хеликоптер који се срушио пре три дана имао горива за још више од сат времена од момента када је пао, да је био исправан када је полетео, да су летилицом управљали врхунски обучени људи, и да се не може искључити квар као узрок несреће, рекао је Вучић за РТС, позивајући се на прелиминарне резултате истраге, да су две последње забележене реакције пилота биле:

„Прво је рекао „Видим писту”, а у другом тренутку каже „Имам проблем, морам у пењање”. До краја истраге утврдити шта је разлог пада. Да ли реч о квару или је било нешто друго у ваздуху сазнаћемо из комплетног извештаја сутра или за који дан”, изјавио је премијер за РТС.

„Установиће се шта је разлог” рекао је премијер гостујући на РТС и додао да ће се видети да ли је то био квар мотора или нешто друго.

Он је рекао да је било горива за летење до 23.30, а да се хеликоптер срушио око 22.30 часова.

Премијер је поновио да су то били најбољи наши професионалци на најбољем хеликопте-

ру и да ће се одговор знати када се буде испитала и друга „црна кутија”.

Како је додао, уколико буде утврђено да је било до каквих кршења процедуре, а није, суде ономе што се види до сада, наравно да ће неко да одговара.

Он је додао да су напади на министре Гашића и Лончара у ствари напади усмерени на њега и то од оних који не знају ни имена људи који су погинули.

Премијер је додао да не разуме инсистирање на кривици и запитао: „А зашто неко мора да буде крив”.

ВУЧИЋ: РАЗУМЕМ ПОЗИЦИЈУ ПРОСВЕТАРА, АЛИ НИЈЕ ИМ ВЕРБИЋ КРИВ

Премијер Александар Вучић изјавио је вечерас да **просветни радници заслужују веће плате, али да им влада у овом тренутку не може изаћи у сусрет.**

Вучић је на РТС рекао да ће просветари, који су данас протестовали у Београду, бити први који ће осетити бољитак кад се држава финансијски консолидује.

„Одлично разумем њихову тешку позицију, како се осећају понижени, али морам да кажем да за то није крива ни ова влада, ни министар Вербић”, рекао је премијер.

Поновио је да се у претходном периоду трошило више него што се зарађивало.

Подсетивши да је са два синдиката просвете већ потписан посебни колективни уговор, Вучић је изразио очекивање да ће и са другим синдикатима бити постигнут договор.

Он је честитао министру просвете што је током протеста изашао пред око 4.000 људи и јасно им рекао шта може, а шта не може да се уради и навео да сматра, односно да жели да верује да иза „напада” на Вербића не стоји неко ко ради у просвети.

ВУЧИЋ: ТАЈКУНИ НЕЋЕ УПРАВЉАТИ СРБИЈОМ

Премијер Србије Александар Вучић поновио је да неће дозволити да тајкуни управљају Србијом и да има доказе да поједини тајкунски лобији желе да промене власт у Србији.

На питање да ли има доказе да председник Делте Мирослав Мишковић стоји иза појединих протеста, да финансира политичке странке и када ће да их изнесе, Вучић је одговорио да доказе асполутно има, али да не мора никада да их износи.

„Не морам да их износим никада, чекам да господин Мишковић каже да није истина и да ме позову надлежни државни органи, доставићу им све доказе”, рекао је Вучић на РТС. Премијер је поручио да тајкуни неће да управљају Србијом и да ће се у том смислу борити.

„Не морам да будем на власти, али ћу да се борим. Неће бити лако ни тајкунима, ни неспособњацима, јер не верујем да су антисрпски орјентисани, **него су само неспособни да донесу и одлуку о томе како треба да изгледа грб**

Преговори с ЕУ...

Војводине”, истакао је он.

Вучић је изразио уверење да, како је рекао, они не могу да победе, јер је уверен да „народ не можете да победите”.

„Ако успеју, ја ћу да им честитам и да кажем, Мишковићу, владај као што си владао до пре две године Србијом, пљачкај народ тако што ћеш да одређујеш ко ће да узима кредите само са личном меницом, да држава увек плати докапитализацију на крају године 100 милиона – а ви ћете лепо да живите и глумите велике бизнисмене”, поручио је Вучић.

Упитан да прокоментарише могућност повратка бизнисмена Богољуба Карића, Вучић је рекао да се у Србији поштују закони, а закон каже да он не може да се врати у земљу.

ЗА ДВА И ПО МЕСЕЦА СУФИЦИТ 6,5 МИЛИЈАРДИ ДИНАРА

Премијер Александар Вучић изјавио је вечерас да је Влада Србије остварила изузетне резултате у фискалној консолидацији, и да је у овој години до сада остварен суфицит буџета од 6.528.000.000 динара.

„То нам се није догодило неколико деценија уназад”, рекао је Вучић гостујући на РТС-у.

Премијер је подсетио да програм са ММФ-ом неће донети бољитак за три месеца и замолио грађане да се стрпе до 2016. године.

Говорећи о добрим резултатима за ову годину, он је рекао да су до сада забележени приходи од 190.862.000.000 динара, и расходи од 184.344.000.000 динара.

Према његовим речима, **на крају марта, дефицит ће износити око 20 милијарди динара, а по договору са ММФ предвиђено је 55 милијарди.**

„Ми ћемо имати око 250 до 300 милиона евра уштеде, односно имаћемо бољу реализацију у буџету него што договорили са ММФ-ом. То значи да смо постигли изванредне резултате у фискалној консолидацији у прва три месеца”, рекао је премијер.

Он је истакао да је још важније што је наплата ПДВ-а пети месец за редом „у претицању”, односно наплата је већа у односу на исти месец претходне године.

„То значи да смо, и поред мера фискалне консолидације, успели да покрећемо привреду”, навео је он.

Према његовим речима, **производња је у јануару мања зато што и даље нема пуне производње угља, опала је производња електричне енергије, а и даље имамо нешто нижу производњу Фијата.**

„Очекујем да се све то дигне, а тек сад нам долази Железара. Тек сад нам је остало шест милиона кубних метара воде у Тамнави, а имали смо 240 милиона кубних метара воде. Све нам полако од априла креће да расте”.

18.3.2015.

(Подвукла – Искра)

Печат (РТС)

Трећа Србија: Србији се спрема обојена револуција!

У Новом Саду је забрањен скуп испред зграде НИС који је наводно заказало удружење бивших радника и мањинских акционара. Међутим, реагујући на покушај организовања таквог скупа Трећа Србија је још једном указала на опасност од обојених револуција у Србији.

– Да ли је било ко од надлежних државних органа озбиљно схватио упозорења које је Трећа Србија у јавност изнела пре нешто више од два месеца? Ово питање је намењено надлежним државним органима који су задужени за безбедност свих нас! Подсећања ради, ми смо на конференцији за медије 11. децембра 2014. године таксативно навели шта ће се дешавати у Србији и региону, и као једну од најважнијих активности означили смо протесне скупове испред управне зграде НИС-а. Као некога ко координише активности у вези са дестабилизацијом Србије навели смо Срђу Поповића и његову организацију КАНВАС. Такође, на поменутој конференцији за медије рекли смо да ће се и у региону, а посебно у Македонији и Мађарској, вршити тзв. „обојене револуције” – кажу они.

У том периоду организовано је неколико митинга против Виктора Орбана у Мађарској, док је у Македонији је уведено ванредно стање и похапшена опозиција због сумње да спрема државни удар. Такође, Срђа Поповић је у САД промовисао своју књигу о техникама изазивања револуција, УАЕ још увек сматрају КАНВАС терористичком организацијом, медији у Русији пишу о умешаности КАНВАС-а у рат у Украјини и у провоцавање обојених покрета убиством руског опозиционара Бориса Немцова. У Србији се сваки дан најављују и одржавају протесни скупови што од стране либералних, што од стране „патриотских” кругова – указује Трећа Србија.

Међутим, Трећа Србија је упозорила и руководство НИС да појединим својим одлукама „директно помажу свима онима који желе да српско-руске односе сведу на најнижи могући ниво”.

Они су упозорили Кравченка да се он налази на челу фирме чија сврха постојања није искључиво профит.

– Нафтна индустрија Србије је стратешка компанија која се у исто време налази у власништву и Србије и Русије. НИС је симбол стратешких односа Русије и Србије, но потези које повлачи менаџмент компаније не само да не доприносе слици добрих односа, већ директно помажу свима онима који желе да српско-руске односе сведу на најнижи могући ниво. Ситуација у нашој земљи је врло напета, и запалити је може свако ко удари у болне тачке нашег друштва. Ми желимо да упозоримо српско-руско предузеће да може испровоцирати велики политички пожар, а да то ни не жели.

– Ако шири менаџмент компаније није разумео значај ове радње, желимо да скренемо пажњу самога Кирила Кравченка на недопустивост оваквог третирања браниоца интегритета државе Србије на Косову за који се званична Русија тако снажно залаже – поручују у Трећој Србији. (Правда, 13.3.2015)

ПРИЧА О ЛЕЉОСТИ ИЗГОВОР ЗА ПРОДАЈУ ОНОГА ШТО ЈЕ ПРЕОСТАЛО

Слободан Антонић: Изјаве актуелног премијера о стању у Србији некако су све чудније. Пошто је раније већ устврдио „да је и поред смањења плата, просечна плата у Србији порасла”, да је Влада постигла „неочекивано добре резултате, и то толико да му је чак и непријатно да прочита неке од њих колико су добри”, да ће његова влада „угасити предузећа која не постоје” и „задужити се не више од 1,2 до 1,3 милијарде евра”, сада нас је пак обавестио „да је наша земља први пут у модерној историји остварила суфицит” и „да је највећи проблем Србије то што нема пројекте на које може да потроши новац” (!!).

На овакве изјаве, које су толико супротне читавој нашој стварности да се човек мора упитати – „ко је овде луд?”, могуће су две тактике одговора. Прва је да се премијерова иступања озбиљно схвате и демантују бројкама. Ту тактику спроводи Ђорђе Вукадиновић, а од странака, у последње време, ДСС. Ова странка у саопштењима непрестано иде за премијером и објашњава да је „реална зарада мања за 3 одсто”, да је „брuto национални доходак пао за 2,5 одсто”, а „индустријска производња 7 одсто”, да је „јавни дуг Србије повећан са 59,6 на 72,2 одсто БДП”.

Друга тактика која се примењује јесте да се овако чудне изјаве окрену на шалу. Тако је Владимир Димитријевић нашег премијера духовито упоредио са Остапом Бендером, ликом из хумористичког романа Дванаест столица, Иља И. Петрова. Бендер, подсећа Димитријевић, обећава локалним шахистима у провинцијској варошици по имену Васјуки, да ће им организовати „светски турнир” и „довести Капабланку и Алехина”. То ће препородити Васјуке, најваљује даље Бендер забленим шахистима: прво ће им се изградити железничка пруга Москва–Васјуки, па хотели за смештај гостију, па „подићи пољопривреда у пречнику од хиљаду километара”, па „радиостаница циновске снаге”, па аеродром „Велики Васјуки”; такав развој довешће до „премештања престонице из Москве у Васјуки”, затим „Васјуки аутоматски мењају име у Њу–Москву”, „Њу–Москва постаје

најотменији центар Европе, а убрзо и целог света, а касније и целог свемира. Из Васјука ће хитати сигнали, на Марс, Јупитер и Нептун. А после ће се у Васјукима, први пут откако је настала васиона, одржати међупланетарни шаховски конгрес”! А све ће то Васјуки добити само да се Бендеру исплати „сто рубаља за телеграме” које ће он слати Капабланки и осталима. Али шахисти Васјука „имају само 21 рубљу”? „Може и 21 рубаља, давај”!

Али, уместо да се смејем, у премијеровим наступима има једно место због којег се увек изнервирам. Реч је о његовој омиљеној теми – како морамо да се одучимо од ленствовања („морамо се излечити од самоуправљања”), односно како треба да свикнемо „да много више радимо”. Та врста ружења народа – како смо ми, ваљда, некакав лењив и размажен свет, који се мора натерати на посао – често је место не само код наших политичара без дана стажа, већ и код наших капиталиста без дана стварног тржишног предузетништва. Кад год видим касирку у оближњој самопослузи – која не диже главу за 24.000 месечно, или кад видим свог комшију – који и по највећој зими стоји иза картонске кутије на улици, сетим се тих неподношљивих пренемагања о „нашој лењости” и стварно ми дође да повратим.

Но, та прича о лењости – као што је већ одавно примећено – има функцију да се убрза продаја странцима оног последњег што нам је још преостало: Телекома, ЕПС–а, ПКБ–а и другог што има озбиљну вредност. То је посебна тема, али овде ћу да кажем само ово: систематски се ствара атмосфера како „овај лењи народ” могу да спасу једино „стране газде које ће нас натерати да радимо”.

Наши главни политичари се, заправо, понашају као гаулајтери у окупационој управи – гледају да што пре и што више тога предају у руке странцима. Они не престају да нам причају како не знамо шта да радимо са Телекомом, ЕПС–ом или ПКБ–ом, те да ће једино странци знати шта с тим да чине (умели смо да направимо ЕПС

Прича о лењости...

али не умемо да га експлоатишемо?; ма хајде!).

Никада ми се није допадало квалификовање стања у Србији као „окупације”. Окупација подразумева улазак стране војске. Чинило ми се да је реалистичнији термин – с обзиром на оно што се код нас дешава – „(полу)колонијална управа”. Али, са другог краја гледано, страна војска већ држи 15% територије Србије, а у остатку је на делу својеврсни вишијевски режим. И тај режим не само да легализује колонијалну окупацију Косова, већ изгледа да све главне ресурсе, у остатку земље, убрзано предаје или хоће да преда у руке истих тих колонијалних сила. Последица ће бити та да ако се сутра власт и промени, то буде сасвим свеједно: нова власт неће имати ништа чиме би управљала, јер ће све вредно припадати колонизаторима.

Неки, попут Слободана Рељића, овакво стање називају „меком окупацијом”. Али, и „мека” окупација је такође окупација. А они који су њени носиоци нису ништа друго до „агенти окупације” – ма колико „мекани” били у свом деловању. Консеквенце такве квалификације су веома озбиљне – како по легитимност послова који се обављају под окупацијом, тако и за људе који у њима учествују. Зато та оцена – „окупација” – тражи озбиљну стручну, научну и аналитичку поткрепу, како би могла бити шире прихваћена.

Ово доказивање свакако треба да буде задатак српске критичке интелигенције. Мада је већ сада у основи јасно. А једном када све буде продато – и када се чак и за „Србија шуме” закључи како их „једино странци могу довести у ред” – више никако покрпељивање неће ни бити потребно. Онда ће свако врло лако моћи да види шта је посреди. Но тад ће вероватно бити доцкан. **Зато сада треба отворити очи, разумети оно што се око нас дешава и подхитно покушати – нешто урадити. А за почетак, ма колико нам то тешко падало, најбоље је пажљиво слушати оног ко све више постаје „главни агент окупације”.**

Морамо слушати његове наступе. Да после нико не може да каже „нисмо знали” и „нико нам није рекао”. Он нам говори.

НСПМ, 8.3.2015.
(Подвукла – Искра)

За ФБР приредила
Биљана Диковић

Припремање Србије за улазак у НАТО

Министри Дачић и Гашић имали су 17. марта билатерални сусрет са генералним секретаром НАТО Јенсом Столтенбергом и учествовали на састанку Северноатлантског савета.

Током посете седишту НАТО, било је речи о даљем унапређењу партнерских односа и јачању политичког дијалога, у контексту недавно усвојеног Индивидуалног акционог плана партнерства између Републике Србије и НАТО.

Током разговора у седишту НАТО било је речи о даљем унапређењу сарадње Србије и НАТО-а кроз Партнерство за мир, актуелној ситуацији на КиМ, сарадњи у региону као и новим безбедносним изазовима, саопштило је Министарство спољних послова додајући да су Дачић и Гашић учествовали и на састанку Северно-атлантског савета.

Шеф српске дипломатије обавестио је саговорнике у НАТО-у да је **Србија дефинисала приоритетне области сарадње у наредном периоду, а то су: даљи развој политичког дијалога, учешће у програму ПЗМ, програму "Изградња интегритета", програму "Наука за мир и безбедност", управљање кризама и планирање у цивилним ванредним ситуацијама и јавна дипломатија.**

Министар Дачић посебно је указао на значај несмањеног присуства снага КФОР на КиМ и нагласио да су **успех дијалога Београда и Приштине као и имплементација договореног у директној вези са очувањем стабилности и безбедности на КиМ.**

У том смислу су веома важне **гаранције НАТО-а о присуству тзв. Косовских безбедносних снага на северу КиМ, каже се у саопштењу.**

Говорећи о новим безбедносним изазовима, Дачић је рекао да Србија у границама својих могућности и сходно ресурсима којима располаже подржава борбу против свих облика тероризма и радикализма, па и Исламске државе.

Министар Дачић упознао је саговорнике и са нашим кључним спољнополитичким **приоритетима, пре свега значају који придајемо чланству у ЕУ и развоју регионалне сарадње, а представио је и активности и досадашње резултате нашег председавања ОЕБС-у.**

18.3.2015.
(Подвукла – Искра)

Танјуг

ПОРУКЕ ДВА ГРОБА – ЋИНЋИЋЕВОГ И МИЛОШЕВИЋЕВОГ

Кад политичка класа и елите нису у стању да креирају политички мит, друштво из кризе може да изађе само дотицањем дна

1.

Џаба 12-годишњи ударнички рад српских медија, џаба толики епигони који се једнако отимају за политичку оставштину, џаба што је **Зоран Ћиђић једина жртва коју је икад принела „реформска” Србија – не рачунајући грађане и земљу јер је то сасвим друга прича – тек, мит о убијеном премијеру никад пре није изгледао толико неуверљиво** као ове недеље, о годишњици његове смрти. Наравно, сам Ћинђић – оно што је био и значао за живота – за ту бледу слику потпуно је невин, таман онолико колико је био невин и за стварање митског наратива, којим се више од деценије владало Србијом.

Разлог те девалвације прозаично је јасан: наше место у политичкој митологији само делом темељи се на нашем митолошком потенцијалу. Ствар, по правилу, више зависи од способности наших епигона да креирају мит, техничке и митотворачке. Као и претходних година, Ћинђићеви епигони технички нису мањкали: медији су се утркивали ко ће више простора посветити освежавању мита, цела инфраструктура радила је рутински беспрекорно. Проблем је, међутим, био у нечем другом: Латинка Перовић, Бојан Пајтић, Зоран Живковић, Борис Тадић и Чедо Јовановић и остали кораћи, који су 12. марта обишли све телевизије говорећи о Ћинђићу, коначно и неопозиво изгубили су сваку митотворачку способност у јавној свести. Зашто?

2.

Ћинђићева митска прича губила је своју снагу онако како је Србија под његовим епигонима пропадала и како су они самим тим губили друштвени кредибилитет. Не, нико им се није супротставио, нико их није истиснуо, нити дошао уместо њих (за Вучића би се пре могло рећи да им се придружио). Све што им је било на располагању у златним данима тог мита на располагању им је и данас. Али, таман кад су лидери данашњих банкротираних фракција ДС успели да убеду јавност да су сви они били најбољи Ћинђићеви пријатељи, таман кад су сви овдашњи креатори олош-економије испричали како су све што знају „научили од Зорана”, њихов учинак у јавној свести Србије постао је толико недвосмислен да су та „пријатељства” и та „учења од најбољих” данас одсекла крила миту о Ћинђићу и постала олово на њему.

Ни кредибилитет српских прозападних медија више није митотворачки. Зато је ове године, за разлику од претходних, одржавање мита било базирано на питању како би Србија изгледала да је Ћинђић преживео. На имбецилно питање, следили су имбецилни одговори – Србија би била боља, богатија, уређенија, можда би чак и Ћинђићеви епигони били мањи лопови и петоклонаши да је он поживео. Наравно, Србија би била иста каква је данас, али то није најважније. Ради се о томе да то будаласто питање показује како тај мит нема више ону ранију идеолошку покретачку снагу, не мобилише, чак више не може да служи ни као покриће за свакојака непочинства која су чинили епигони. **Мит о Ћинђићу данас је постао оправдање, изговор политичке и медијске класе којим оне покушавају да објасне свима већ сасвим очигледне и неспорне резултате своје владавине.** Таман онако као што је својевремено Божа Ђелић објаснио да су „реформе” у Србији дале тако бедан резултат зато што је убијен Ћинђић, а не зато да би он могао да се обогати. Шта то значи?

Значи да та политичка класа и медијска олош-елита више нису у стању да створе и одржавају мит, да више немају моћ да артикулишу било какву позитивну вредност, макар и лажну, и да њихова енергија још само има моћ да дискредитује оне који њихове вредности и достигнућа оспоравају.

3.

Та чињеница више нама никакве везе са Ћинђићем, али је веома јасна дијагноза српског друштва. **Тамо где политичка класа и елите више нису у стању да у јавној свести креирају позитивну вредност, па ни лажну вредност, друштво из своје дубоке кризе не може да изађе другачије него интензивирањем рђавог процеса и дотицањем дна.** А то значи да ће све што је данас тешко морати да буде још теже; све што је неиздрживо биће паклено; оно што је незамисливо постаће изгледно.

Неће у Србији бити диктатуре, колико год се либерални покретачи и десни глупаци данас приближавали међу собом на тој тези. Не бива диктатуре у земљи у којој премијер да интервју за стране новине, који овде пренесе државна агенција са насловом Вучић: Тражим алтернативу руском гасу, а не Европској унији, а да у оригиналу ни те реченице ни тог смисла о руском гасу нема нигде. А није то некакво обично питање на коме се греши из нехата, већ ствар на којој се данас, могуће, губе главе, државе и народи.

Поруке два гроба...

Наравно, власт којој подмећу њени медији не треба амнестирати одговорности. Јер та ствар дешава се због тога што данас једини систем који у Србији функционише јесте онај који су поставили западни странци и који је усмерен ка тоталној деструкцији Србије. Када се власт тој деструкцији не одупре, верујући да нема ресурсе, него јој се, штавише, придружи, не градећи никакав контрасистем, тада она чини неопростив грех – она постаје део апарата за ширење безнађа, она убија и најелементарнији народни нагон за самоодржањем.

4.

И зато, ако је до сада било питање хоће ли српска влада због новог Јужног тока капитулирати пред Западом или ће бити жестоко нападнута од истог тог Запада, Србија је данас у таквом стању да се прво и друго више не искључују. Сасвим лако се може замислити да капитулирају и буду нападнути, истовремено. У земљи где је све политичке митове наследио политички атавизам, где државна агенција, коју финансира влада, има већи страх од тога да изневери странце него од тога да лажира интервју премијера и где један део националне елите верује да ће све бити добро само да оде ова власт, а други да ће све пропасти ако она падне, губи се сам смисао политичког и најизгледнијим се чине најгори сценарији.

5.

Док елите више нису у стању да стварају политичке митове, рекло би се да са дубоке маргине у главни ток постепено улази један нови наратив. Као да је Србија – која је Слободана Милошевића одувала у замену за нешто што је личило на нови почетак – временом најпре престала да говори лоше о њему, да би потом ћутала, док данас све гласније са носталгијом и поносом проговара о времену кад је пружала отпор.

Као што онај „реформски“ мит није имао много везе са Ђинђићем, тако су и овај у настајању о Милошевићу много више формирали његови наследници него он сам. У првом случају наследници су формирали мит одозго да би уз његову помоћ лакше владали; у другом мит настаје одоздо, у народу, који осећа и разумева политичке билансе и изборе Милошевићевих катастрофалних наследника.

Везали га за Милошевића или не, брзина којом ће се развијати тај мит о отпору можда је последње што Србију данас дели од потпуног хаоса и безглавог крвопролића.

Стандард, 13.3.2015.
(Подвукла – Искра)

ЖЕЉКО ЦВИЈАНОВИЋ

ЈУНКЕР: Нема ништа од Сједињених Држава Европе"

Иако никада нећемо постати "Сједињене Државе Европе", Европска унија треба да покаже својим партнерима којим правцем иде ако жели да буде схваћена озбиљно, казао је председник Европске комисије Жан Клод Јункер. "Продубићемо економску и монетарну унију", најавио је Јункер, наводећи да монетарна унија ЕУ није оптимално решење.

"Имамо независну централну банку, али немамо европску владу", казао је Јункер у понедељак. Он је рекао да је неопходно осмислити правила која би заменила непостојећу европску владу, преноси ЕУ обзервер.

Председник Европске комисије је указао да ће до средине века Европљани чинити само седам одсто светске популације. "Ми смо најмањи континент. Наш удео у глобалном БДП ће се смањити. За 25 година ниједна европска земља неће бити чланица Г7. Ишчезнућемо у смислу наше економске тежине." Стога је, преноси ЕУ обзервер Јункерове речи, време да продубимо европске интеграције уместо да уносимо националне поделе.

Његови коментари уследили су након разговора о економској и монетарној интеграцији започетих прошле недеље, на састанку који је окупио лидере свих 28 држава чланица, као и представнике главних институција ЕУ. Био је то уједно први покушај да се преиспита питање које је лета 2013. на папиру представио Херман ван Ромпеј, тадашњи председник Европског савета. Ван Ромпејев извештај је углавном био игнорисан, јер је садржавао контроверзне идеје као што су одвојени буџет за еврозону и заједничко издавање дуга.

Говорећи на догађају у Бриселу под називом Пријатељи Европе, Јункер је казао да је извештај, који ће бити представљен у јуну, нужан "јер нас свет гледа са стране и не зна куда идемо". Јункер, који се од јесени налази на челу Европске комисије, а пре тога је био у средишту ЕУ као министар и премијер Луксембурга, указао је да ЕУ сада изгледа "смешно са својом вишеслојном заступљеношћу у телима као што је Међународни монетарни фонд. Указао је и да жели "јак савез" са Европским парламентом који би требало да устане против свих напада који могу доћи од "треће институције".

Јункер је нагласио да "морамо да се одвојимо од идеје да можемо конструисати Европу против својих држава". "Европски грађани не желе Европу где би културне, политичке, књижевне, уметничке разлике ишчезле", закључио је Јункер.

8.3.2015.

Данас

И без 'цензуре' од јавности се крију чињенице...

ОД БЛЕРА ДО СЕРВЕРА – ПРЕКО ММФ–А

Ма колико власт настојала да ту тему заташка и маргинализује, чињеница да је бивши британски премијер Тони Блер ангажован на пројекту обучавања чланова српске владе политички је утисак недеље, месеца и године. Сем уколико нас власт у међувремену не изненади неким новим креативним решењем (зашто да не?!), ангажовањем, на пример, Била Клинтона или генерала Веслија Кларка за саветника у министарству одбране.

Да, тако је. Управо ОНАЈ Тони Блер, главни заговорник масовног бомбардовања Србије 1999, поборник идеје о копненој интервенцији на Србију и архитекта теорије о ирачком „оружју за масовно уништавање” која је послужила као повод за интервенцију у Ираку. Плус особа за коју се везује неколико интерних „локалних” скандала због којих се, по речима новинара угледног Гардијана, Тони Блер у Британији сматра за „увелико компромитовану личност”.

Али Блер је само симбол ширег феномена и од његовог ангажмана – сем још једног колективног (само)понижења, а што нипошто није за потцењивање – ваљда више не може бити веће штете. (Сем уколико се не испостави да је његова мисија у Србији везана и за неке озбиљније ствари од инструктаже српских министара.) Што је учинио, учинио је 1999. А то нипошто није мало – при чему се том својом улогом још и јавно хвалисао.

Све у свему, на тему Блера као саветника српске владе и њених министра напосто се не може рећи ништа што би било довољно тачно и довољно пристojно у исти мах. И утолико огавније делују покушаји квазипатриотских режимских кругова да чак и тај срамни скандал релативизују, а Блера представе као неког ко је сиротом Вучићу – који се, по сопственим речима, са Блером сретао најмање 5–6 пута – такорећи, „уваљен” да би га компромитовао.

Али оно што је већи проблем чак и од самог Блера у Београду, јесте очигледна намера власти да од јавности прикрива буквално све што се не уклапа у идиличну представу о „нај–нај влади (а нарочито Премијеру!) у новијој српској историји”, која на сваком кораку бележи само успехе којима се „диве сви у свету”.

Пре недељу дана Александар Вучић је славodobитно објавио да је ММФ одобрио трогодишњи аранжман („из предострожности”) са Србијом. Премијер је, међутим, како током отворене седнице посвећене споразуму са

ММФ–ом, тако и приликом потоњих наступа пред новинарима, пропустио да помене неке „ситнице” везане за овај аранжман, а које су од непосредног значаја за грађане Србије – у сваком случају далеко више него што је то одавање признања заслужним министрима који су, како Премијер рече, „неуморно радили” на споразуму и јавни укори онима који нису били довољно ревностни или су имали превише изостанака са седница владе.

Шта су, дакле, Премијер и ресорни министри пропустили да кажу у вези најновијег „историјског успеха” у виду могућности за подизање новог кредита од ММФ–а? На пример, то да се влада обавезала на вишеетапно поскупљење струје (прво већ од априла) и постепено увођење мањинског партнера у ЕПС, смањење броја запослених у јавном сектору (5 одсто већ до јуна 2015. па још 5 следеће године, па још 5), давање концесија за аеродром и Коридор 11, увођење акциза на струју и безалкохолна пића итд.

При томе, за ову причу чак и није од пресудног значаја то да ли је аранжман са ММФ–ом добра или лоша ствар. Мени се чини да је лоша и да то говоре и бројна искуства широм света и све бројнији економски стручњаци. Али чак и да је аранжман потребан и повољан (има стручњака који мисле и тако) нема никаквог оправдања за више него очигледно муљање и заташкавање елементарних информација о чињеницама које овај аранжман укључује. А нешто слично (тачније, још горе) било је и са Бриселским споразумом, када је јавност бивала до детаља обавештавана о томе како је и шта (вице)премијер скресао у брк Хашиму Тачију, како чланови српске делегације цео дан нису јели, нити имали где да се одморе – али је до краја остала ускраћена за сазнање о самом садржају и импликацијама потписаног документа.

Разумљиво је да свака власт воли да мало затури или ушушка неку непријатну вест. Али ово са прећуткивањем елемената договора са ММФ–ом постаје већ гротескно. Као што је гротескно било ангажовање Тонија Блера. И као што је, на пример, гротескно када се на премијеровом ружичастом „јавном сервису” на сваким сат времена славodobитно објављује како је „амерички експерт за Балкан” Данијел Сервер (узгред речено, одавно познат по својим антисрпским, тачније, проалбанским, пробошњачким и прохрватским погледима на сукоб у бившој СФРЈ) на свом блогу објавио да му је његов пријатељ из Србије писао да „у Србији нема цензуре”.

Од Блера...

Додуше, чак и Сервер, односно његов овдашњи пријатељ—известилац, признаје да је „тачно да већина медија о Вучићу извештава позитивно“, али додаје да то уопште „не мора бити доказ цензуре, већ одраз општег стања друштва“. Са овим последњим се потпуно слажем. Заиста се ради о „одразу општег стања друштва“. С тим да то „опште стање“, поред осталог, управо укључује феномене као што су цензура, аутоцензура, поданичка свест, економска колонизација и идентификација са агресором.

Заиста није „цензура“, већ својеврсно и само на први поглед комично „орвелијанство“, када готово сви медији као ударну вест папагајски пренесу премијерове речи на крају фебруара како „до пролећа неће бити поскупљења струје“ (Уместо да се каже оно што заправо јесте вест – да ће струја поскупети од 1. априла. Да ће поскупљење бити 15 одсто и да је то део договора са ММФ–ом.)

Није цензура већ асоцијација на мрачно медијско и политичко време када на националном ТВ сервису тек из одговора и званичних саопштења владиних представника, можемо да сазнамо, или бар назремо, шта су изјавили представници опозиционих странака или међународних институција. (Уместо да се прво наведе шта су дотични рекли, па да им се онда, евентуално, реплицира.) Па тако, на пример, најпре чујемо Ђурићев деманти, па тек онда, евентуално, сазнамо индиректно и то шта Ђурић демантује – изјаву Урлике Луначек да ће пре уласка у ЕУ Србија морати да призна независност Косова.

Уосталом, познато је да у тоталитаризму нема цензуре у класичном смислу те речи. Добро дресирани медији, као и довољно заплашено грађанство, напосто знају шта треба, односно шта не треба да се мисли, пише, говори и уопште нема потребе за било каквом цензуром. Не кажем да је данашња Србија потпуно у тој фази, али, нажалост, бар када се ради о медијском и политичком „мејн-стриму“ оличеном у телевизијама и новинама са националном покривеношћу, није ни превише далеко.

Та тенденција је више него уочљива, као и све видљивији обриси успостављања система апсолутистичке личне власти, те довршетка процеса економске и политичке колонизације. Последњи је час да се све расположиве и преостале друштвене снаге ангажују на супротстављању том подухвату. Јер ће ускоро догорети и последњи трачци наде да може бити другачије и да се може преокренути смер општег пропадања.

НСПМ, 5.3.2015.
(Подвукла – Искра)

Ђорђе Вукадиновић

Николић: Узалуд врштите притисак на мене, идем код Путина!

Председник Србије Томислав Николић поручио је шефу Делегације ЕП Едуарду Кукану да узалуд врши притисак на њега да не оде на војну параду у Москви 9. маја.

„Господин Кукан узалуд врши притисак на председника Републике да донесе одлуку која није у интересу грађана Србије“, наводи се у изјави Николића поводом изјаве Кукана за данашњи Блиц да председник Србије не би требало да иде у Москву 9. маја.

Николић је оценио и да је „непристојно давати савете некоме ко савет није ни тражио“, пренео је кабинет председника Републике.

Додаје се да се никада није догодило да Николић или било који политичар из Србије дели савете председнику Словачке, из које долази Кукан, где треба да буде и шта треба да ради или не.

„Мишљење велике већине грађана је да наша земља треба да негује најбоље односе са свима, па и са Руском Федерацијом. Председник недвосмислено заступа то мишљење и нико то неће успети да промени, па ни господин Кукан“, наводи се у изјави.

Према Кукановом мишљењу, Николић би требало, попут других лидера западних земаља, само да посети споменик војницима у Другом светском рату.

„Ако председник Србије током посете Русији, као и остали западни шефови држава, само посети споменик војницима погинулим у Другом светском рату, нико га неће кривити. Тако ће тих дана да поступе, на пример, чешки председник Милош Земан и немачка канцеларка Ангела Меркел. Зато је веома важно шта ће ваш председник радити у Москви, да ли ће ићи на параду или не“, рекао је Кукан.

Кукан је за београдски лист изразио забринутост и због заједничке вежбе војски Србије и Русије најављене за септембар.

„О томе сам јуче разговарао са премијером Вучићем и осталим званичницима. Они су нас уверавали, па чак то говоре и Русима, да је ЕУ приоритет ове Владе“, рекао је Кукан.

Изостанак са параде су најавили председник САД Барак Обама, француски председник Франсоа Оланд, британски премијер Дејвид Камерон, али и немачка канцеларка Ангела Меркел. И председавајући Савета ЕУ Доналд Туск изјавио је ове седмице да неће доћи 9. маја у Москву.

Према речима шефа руске дипломатије Сергеја Лаврова, долазак су потврдили председници Чешке и Кипра, као и премијери Словачке и Грчке, па су западни медији прокоментарисали да је „Путин поделио Европу“.

Од европских држава које нису чланице ЕУ присуство својих челника, како је навео Лавров, потврдиле су Србија, Босна и Херцеговина, укључујући Републику Српску, Исланд, Македонија, Црна Гора и Норвешка, кинески лидер Сји Ђипинг, председници Јужне Африке, Монголије и Вијетнама, као и лидери Кубе и Северне Кореје, односно укупно лидери 26 држава. (Танјуг, Бета).

ИПАП програм: Испоручивање Србије НАТО–у и издаја Русије

Откуда наслов текста прво на енглеском, а затим превод на српски језик? Одговор је врло једноставан – да бисмо били у евроатлантском тренду и њиховим „вредностима“, у складу са последњом степеницом до пуноправног чланства у НАТО, која се назива Individual Partnership Action Plan - IPAP (Индивидуални акциони план партнерства – ИПАП). Односно вешћу која је последњих дана узбуркала српску интелектуалну и свеколику јавност.

Будимо, дакле, онакви како нам је Алијанса поставила државну управу, систем одбране и Војску Србије, где је поодавно (тамо негде још од 2003. године) први и најважнији услов каријерног вођења кроз професионалну службу и постављења на највише дужности (пре било каквог искуства) познавање, владање и активно коришћење наведеног језика према стандарду СТАНАГ 6001. Стандарда који су нам НАТО „пријатељи“ буквално прописали као сталну обавезу кроз такозвани ПЕЛТ – Програм оспособљавања у области енглеског језика (PELT - Partnership Project for English Language Training).

Без тог услова не може се бити евроатлантски савезник, нема „интероперабилности“, ништа од „оперативних и функционалних способности“ (термин „борбена готовост“ је избачен из употребе и забрањен), **нема ни Европске уније и нема заштите, сада је ваљда јасно, од руског „агресора“**, како нам то поручује амерички генералски кор, који доминира Алијансом (па тако и Европом), зар не?

Јер, јесмо ли или нисмо партнери, односно савезници? Или се и даље заносимо тзв. неутралношћу?

Шта је то најбитније у наслову?

Термин „delivering“. Или, да будемо врло практични – „delivery unit“, што би рекли српски министри, поштоваоци и љубитељи лика и дела и верни ђаци Ентонија Блера, познатог идејног творца и кључног реализатора плана „Апокалипса“ – пиратске и илегалне операције у виду треће и четврте фазе оружане агресије на СР Југославију 1999. године.

Значи, симболично „delivery unit“ или „централна деливери јединица“ за улазак у Европску унију, иде, и то је сада свима ваљда јасно, преко ИПАП програма. А „јединица“ за испоручивање Србије се, из стратешке визуре, назива НАТО.

Да простудирамо још једном ИПАП о коме

је први пут озбиљније проговорено и темељно написано више текстова управо на порталу Фонд стратешке културе, док су главни медији мање више ћутали или потпуно игнорисали тотални карамбол Србије, одбране и Војске. Алармирали смо јавност у реалном времену, тако што је појашњена генеза и историјат програма „Партнерство за мир“ и јасно дефинисана велика постпетооктобарска, континуирана игра НАТО–а у Србији, која досеже пуни интезитет управо последњих пар година, месеци и дана, под влашћу Александра Вучића, онога који ће дефинитивно „угасити фењер“.

Од када је обелодањено да министри Ивица Дачић и Братислав Гашић путују у Брисел 18. марта ове године, где ће свечано, у име Србије, потписати званични документ под називом „Индивидуални акциони план партнерства (ИПАП) Републике Србије и организације северно–атлантског уговора (НАТО)“, који је (полу)прикривено усвојен од стране Владе Србије 20. децембра минуле, а врло транспарентно од стране Савета НАТО 15. јануара ове године, неуобичајено се заинтересовала јавност и кренула су новинарска и бројна војноаналитичарска пера, коментатори, експерти, професори са разноразних факултета и ини стручњаци, да тумаче мане и предности тог НАТО корака као последње фазе пред пуноправно чланство у Алијанси.

Неки од њих нескривено лобирају и износе предности, а сви заједно (као по команди) невешто се баве периферијом, дакле, небитним стварима, **нигде суштине и никде прозивања и објашњења – ко је, од када, колико, како и до ког нивоа допринео том „успеху“, који ће и дефинитивно пољуљати мукотрпно грађене односе са братском Русијом и ставити нас насуprot ње, у противнички табор.**

Рецимо, тешко да се било где може прочитати да основни разлог досадашњег неуласка у НАТО није само то што је већинска српска јавност против те злочиначке организације (нашао би се модус како изиграти Србе), већ пре свега чињеница што са територијалним (и сваковрсним) разваљивањем Србије није завршено. НАТО не прима у пуноправно чланство оне који су још увек његов објекат, односно жртва. А и што би то чинили када је „партнерски“ однос сасвим довољан за потпуни утицај, руковођење и нескривено омеђивање евроатлантског простора? Ко не верује нека прочита „Оквирни документ“ НАТО–а којим се 1994. године успоставља „Партнерство за мир“ и где се у 1. члану недвосмислено наглашава да чланице тог програма припадају „евроатлантском региону“.

ИПАП програм...

Наравно, у тој смешној и истовремено жалосној причи и свеопштој ларми, не могу се чути ставови, размишљања, праве експертске анализе, рецимо, пензионисаних генерала и адмирала (и пуковника), који су не само на теоријском пољу компетентни (јер су деценијама школовани за ту област), него су мирнодопском и ратном праксом, дакле богатим искуством, научно верификовали своја знања.

А успех и тако важан „резултат” који се назива ИПАП, припада, ипак и несумњиво, онима који су причајући бајке и бусајући се у „јуначке” српске груди, класичном, врло озбиљном и унапред смишљеном субверзивном преваром, пројектованом управо од НАТО савезника, приграбили власт 2012. године и држе је свим силама.

Зашто је коначни успех њихов?

Зато што ИПАП никада не би прошао да није договорен и усвојен унапред припремљени Бриселски споразум („први” који је потписао тадашњи премијер иницијалима „И.Д.”), а затим и неколико „других”, од којих посебну пажњу заслужује онај однедавно, који се односи на предају српског правосуђа (последње српске барикаде на КиМ) младој нарко-нато држави под називом „Косово”. То су били кључни услови, једноставно, домаћи задатак. И десило се. И ето нам ИПАП– а.

О свему томе је врло јасно и недвосмислено проговорио онај који је, хтели то или не, компетентан у овој НАТО области, Драган Шутановац, бивши министар одбране, када је средином децембра 2014. године, учествујући у емисији „Ђавољи адвокат”, изражавајући наводно чуђење и дилему дословно изнео следеће: „...није јасно шта се сада дешава у Влади Србије, када је тај Програм откочен”. Да ли нам је потребан бољи доказ?

И одједном сви откривају топлу воду и проналазе рупе по саксијама. И **„ниоткуда” исправна тумачења да је обавезно предворје за улазак у ЕУ, уствари, НАТО. Да „европски пут” води искључиво преко атлантске пречице. И то је примаран услов.** Тако је одлучено још негде почетком 21. века (или нисмо пажљиво пратили бројне самите Алијансе) и тако је пракса показала. Или је потребно наводити примере Румуније, Бугарске, Хрватске...?

Шта ми Срби нисмо видели, односно шта су превидели (намерно или не) они који су, макар из моралних разлога, били дужни да нас истинито информишу и едукују?

Од силног кабинетског и теоријског разматрања због чега ИПАП и што баш у овом тренутку тако значајно приближавање НАТО–у и подизање атлантске лестнице, нису желели да виде и протумаче (годинама и посебно месецима уназад), рецимо, следеће врло важне активности:

– недавни долазак високе делегације Алијансе коју је предводио, ни мање ни више него Френк Боланд, помоћник генералног секретара Алијансе на позицији шефа Директората за планирање снага НАТО, који је у складу са програмом ПАРП (Процес прегледа и планова) вршио „процену” а, уствари, спроводио класичну контролу и инспекцију стања у систему одбране Србије са тежиштем на Војсци; стручно речено недвосмислени однос надређени – подређени и операционализација истог (видети текст: НАТО и Војска Србије – ко кога контролише и прегледа и ко коме командује);

– званична посета америчког адмирала Марка Фергусона, команданта Здружених снага НАТО у Напуљу (тзв. Јужно крило Алијансе), којом приликом је циљ доласка био – непосредни увид у стање „партнера” и припрема српских министара за пут у Брисел; дакле, командант који је директно одговоран испред западног савеза за овај део света, у вези са чим има на располагању „Војну канцеларију НАТО (МЛО)” инсталирану усред Министарства одбране; да подсетимо, Команда у Напуљу била је носилац не само оружане агресије 1999., већ је учествовала у припреми савезничке ОВК 1998. године (као и раније), почев од обуке, опремања, преко логистике до стварања услова за илегално убацивање преко државне границе; и још нешто, за спровођење свих тадашњих резолуција СБ ОУН (1998.) о контроли СРЈ, од неба до земље, управо је ова Команда играла главну, оперативну улогу. Баш онако како ће чинити од 1999. до данас.

Нису правовремено уочени (а биће да су намерно игнорисани) следећи погубни процеси који су интезивно, више од 10 година претходили ИПАП– у, без чега се не би дошло до тог циља, и то су:

Индивидуални програм партнерства и сарадње (Individual Partnership and Cooperation Programme, IPCP); значи не ИПАП него претходница.

Програм за изградњу интегритета (Building Integrity Programme); првобитно то је био Акциони план партнерства за изградњу институција одбране (The Partnership Action Plan on Defence Institution Building, PAP-DIB).

Учешће у раду Војног комитета евроатлантског партнерства (EAPMC), Политичког партнерског комитета (PPC), у Конференцији националних директора за наоружање (ЦНАД), у Комитету за кодификацију (AC/135).

Концепт оперативних способности (Operational Capabilities Concept, OCC).

Група за реформу одбране (Defence Reform Group, DRG) – специфичан програм намењен искључиво Србији.

Процес Планирања и прегледа (Planning and Review Process, PАРP) као основни механизам Програма „Партнерство за мир” кроз који декларисане јединице достижу интероперабилност са јединицама држава које имплементирају општеприхваћене стандарде Савезничке команде за операције, као и даљи развој оперативних и

функционалних способности за извршавање задатака.

Програм за унапређење образовања у области одбране (Defence Education Enhancement Programme - DEEP).

Обратимо пажњу – у наведеним (под)програмима, концептима и посебно у специјално формираној „Групи за реформу одбране“ (која нас је истински дотукла), као и у оквиру ПАРП– а као основног механизма „процене и прегледа“, ангажован је, званично од 2006. а незванично од 2001. године, импресиван број што војних (подразумева се и обавештајних) што цивилних експерата НАТО. Ради се о стотинама и стотинама активности (укључујући и вежбе тактичког нивоа „интероперабилних јединица“), како на нашим тако и на теренима НАТО, односно полигонима, вежбалиштима, радионицима, школским и осталим учионицима и кабинетима за усавршавање и курсирање кадра.

Ето нам одговора како смо „реформисали“ систем одбране и Војску према НАТО стандардима и процедурама достигавши тако последњи стадијум на наведеном путу, значајно преобликујући свест њених припадника (од водника до генерала) на тековинама и достигнућима дојучерашњих (и вечитих) агресора, одбацујући власти те тековине. Да додамо, термин реформа по дефиницији значи – преформатирати постојеће, затечено стање, направити значајан отклон, то јест из корена променити суштину и формат система, односно, већине или појединих делова и подсистема.

Како је текао „мукотрпан“ посао доласка до наведене степенце?

Да се хронолошки подсетимо оног најважнијег, пресудног, што се смишљено (али и из незнања) крије или заборавља (видети текстове из серијала ФСК: „Под окупацијом и у власти НАТО – ЕУ“):

- први сусрети са врхом НАТО–а већ у новембру 2000.године и то у Бриселу (Човић и Свилановић) и својеврсно аболирање за нелегалну оружану агресију;

- званичан скуп јуна 2001. у војном објекту „Моровић“ одабраног дела државног и војног врха СРЈ и врха Алијансе, када је прелиминарно прихваћен (наложен) програм „Партнерство за мир“ и евроатлантска оријентација земље;

- Одлука ВСО а затим и Одлука Савезне владе од 25. априла 2002. године када је усвојена Информација о приступању програму „Партнерство за мир“, а затим успостављена Интерресорна група за координацију припремних активности за приступање СР Југославије програму „Партнерство за мир“, из августа те исте године;

- истовремено почетак школовања и курсирања војног кадра по НАТО центрима и други видови интензивне међуармијске сарадње са НАТО и појединачним чланицама савеза;

- гашење армија као најважнијих стратегијских групација, кидање кичме војске и ради-

кално смањење људства мирнодопских и ратних јединица и борбене технике;

- брутално чишћење ратног кадра од 2001. до 2004. као континуирани, повезани процес према налозима НАТО–а, који ће се у целини завршити до 2008. године;

- довођење Бориса Тадића на место министра одбране у марту 2003. године и противзаконита измена организацијске шеме МО и Војске, препотчињавањем Генералштаба министру одбране и одузимањем командних надлежности начелнику ГШ, чиме је Штаб Врховне команде трајно постао помоћно тело удаљено од врховног команданта Војске;

- званична посета Џорџа Робертсона, генералног секретара НАТО (осуђеног ратног злочинца) с краја те 2003. године и дефинитивно приклањање западном политичком и војном савезу, односно препотчињавање и стављање система одбране СЦГ (Србије) у целини;

- постављање високих официра НАТО, предвођених генералом Џон Мур–Биком, на формално саветничка места у врху Министарства одбране, чиме је легализован својеврсни министаб НАТО–а усред Београда;

- преформатирање организације Војске од 2004. године (гашење корпуса) и прелазак на „оперативно–функционалну“ организацију, којом је значајно (и одлучујуће) редуковано бројно стање људства и борбене технике и потпуно измењена физиономија и намена оружане силе;

- масовна елиминација оруђа и оружја кроз тзв. дезангажовање и проглашавање вишком, а затим покретање процеса продаје и уништавања импозантне количине која је набављана деценијама;

- СОФА споразум са САД и покретање процеса интензивне сарадње (независно од програма ПЗМ) кроз „Програм државног партнерства Србије и Охаја“;

- отварање НАТО војне канцеларије у Београду (МЛО) с краја 2006. године и (не)формална предаја Алијанси командних палица над Министарством одбране и Војском Србије;

- финална фаза „реформе“ током 2005., 2006. и 2007. године, када су угашени последњи састави оперативног нивоа и успостављен тзв. бригадни систем, чиме је оружана сила земље сведена на декор и пројектовану полуку НАТО–а у овом делу Балкана, са мање од 29 хиљада припадника у миру и не више од 70 хиљада у рату;

- у периоду 2007.– 2009. израда и усвајање Закона о одбрани и Закона о војсци, а затим Стратегије националне безбедности, Стратегије одбране и Стратегијског прегледа, чиме су стандарди и процедуре Алијансе, затим политика одбране, као и организацијска, формацијска, логистичка и свеколика одбрамбена и војна поставка система, у целини уподобљене НАТО–у; и крем на торту, укидање обавезног служења војног рока, чиме је српском народу ударен нож у груди.

Дакле, од Војислава Коштунице, Мирољуба Лабуса и Бориса Тадића, преко Првослава Давинића, Зорана Станковића, Драгана Шутановца, до Александра Вучића, Небојше Родића, Братислава Гашића и актуелног „врхов-

ИПАП програм...

ног команданта” Томислава Николића (кога више нико ништа и не пита). Тежак, дуготрајан и изнад свега од стране НАТО–а вешто вођени, непрекинути процес, све док се нисмо буквално довели до ИПАП–а. Даље више ништа није битно.

И пре свега, био је то рад према јединственом плану, буквално штафетна предаја задатака без права на суштинску критику претходника или скретања за зацртаног пута, беспоговорно извршавање преузетих обавеза и стално надограђивање процеса, који су поменути политичари својевољно прихватили.

А да су тзв. европски и атлантски НАТО пут једна те иста аутострада, односно, да је политичко–војна компонента уобличена у западном савезу примарна и да без ње нема учлањења у ЕУ, суви докази то потврђују управо у документу који ће заједнички потписати Дачић и Гашић са једне и (претпостављамо) генерални секретар НАТО–а Јенс Столтенберг, са друге стране.

Шта тамо пише и која се питања третирају?

Садржај документа је разрађен у четири поглавља која обухватају следеће области: (1) политички и безбедносни оквир, (2) одбрамбена и војна питања, (3) јавна дипломатија, научна сарадња, систем управљања кризама и планирања у ванредним ситуацијама, (4) заштита тајних података.

Свим поглављима, па тако и документу у целини, заједничка је следећа одредница формулисана у првом, тачка 1.1. „спољна и безбедносна политика”, циљ 2., активност 1. где се дословно каже: **„обезбеђивање координације и комплексности између ИПАП и процеса ЕУ интеграције”**.

Има ту свега и свачега, чак и не вреди губити време читајући папир у прилогу, али је основна поента да је процес евроинтеграција директно завијан од процеса НАТО–ИПАП програма, тачније у мери напредовања на том путу. Посебно се наглашава усаглашавање **„заједничке безбедносне политике”** и потреба **„подизања јавне свести”**.

А шта то представља претпостављам да је разумљиво – нескривено удаљавање од Русије и осталих источних пријатеља који су управо на удару НАТО–а и европских „партнера” и то тако што ћемо проћи кроз наштимовану атмосферу наводних притисака након којих ћемо, подразумева се, **„морати”** да попустимо. **Што се тиче „јавне свести”, то је оно што слушамо годинама – промена српске генетске матрице**, ваљда у настојању да се из православног духа преобратимо већински у „протестантски” начин живота и размишљања. Нема се шта додати, крајње „хумано” и у складу са Новим светским глоба-

листичким поретком.

И за крај, прави мали бисер у тачки 2.5. **„економија одбране”** у којој се третира **„модернизација Војске укључујући набавку сложенијег наоружања и војне опреме, као што су беспилотне летелице, теренско возило, основни школски авион, опрема за везу, војничка опрема...”** и наглашава да ће се тај процес одвијати у складу са расположивим финансијским средствима. Да није крајње жалосно зато што смо видели како је Војска „модернизована” од петог октобра до дана данашњег, толико да то изазива потпуни презир већине народа, заиста би било смешно или бар за рубрику дневних гласила под слоганом „веровали или не”.

Да закључимо – када то ми подижемо савезничку лествицу у односима са НАТО и ЕУ на максимални ниво?

У тренутку када је Алијанса нарогушена према Русији до граница пуцања и врши интензивне припреме најмање за сукоб регионалних размера, не би ли је сломили и поцепали. А познато је из историје да такви конфликти врло брзо прерастају у глобални рат. Свакодневно видимо да многобројна дешавања не само на простору Украјине и непосредном суседству, већ и на Црном мору, на Балтику, на Атлантику, недвосмислено потврђују напред наведену претпоставку и предвиђање чине утемељеним.

Истовремено Србија је на коленима, али дословно. Тумарамо из дана у дан и присуствујемо великој и последњој распродаји и плачки онога што је преостало од некада богате земље.

Ипак, важно је да смо и даље „неутрални”. Поново као из оне напред наведене рубрике или неког масног вица. Да, можемо то, у коначном, дефинисати као „ИПАП неутралност”, не би ли смо добили још који месец на времену и бежању од истине.

Београд, српска престоница, је као и ‘41, отворени (и небрањени) град – нема ни једног тенка, хаубице, ракетног система, авијација је на издисају, нема ни пешадију. Нема регрута, нема резерве. А тако је (и још горе) у остатку остатка Србије.

Осим на југу земље који смо (за сваки случај) оивичили граничном међом и царинским преградама. Тамо израстају нове „оружане снаге Косова”, стари, проверени, ратни савезници нашег савезника, кога називамо, да завршимо онако како смо и почели, на енглеском језику – North Atlantic Treaty Organization (NATO).

ИПАП је, дакле, “delivery unit” за Goodbye Serbia...

ФСК, 14.3.2015.
(Подвукла – Искра)

Горан ЈЕВТОВИЋ

НЕОЛИБЕРАЛИЗАМ

Економска неефикасност уз социјалну неодговорност и моралну неосетљивост

Не може дрво добро плодове зле рађати, ни
дрво зло плодове добре рађати.
Свако дрво које не рађа добра плода, сече се
и у огањ баца.
И тако, дакле, по плодовима њиховим
познаћете их.

Јеванђеље по Матеју, 7:18–20

Заступници неолиберализма у Србији... своје теоријске економске закључке изводе из метафизике, а не из емпиријских чињеница, занемарујући при том да је економска наука друштвена, а не нека чисто академска, апстрактна, метафизичка, езотерична или ларпурлартистичка дисциплина. Економска наука, пре свега, треба да помогне носиоцима економске политике у настојањима да обезбеде дугорочно одржив динамичан привредни раст уз пуну запосленост, те социјално одговорну и праведну расподелу националног дохотка.

Због тога сам у овом раду настојао да избегнем ту грешку сматрајући да о исправности различитих економских теоријских погледа најубедљивије говоре резултати који се остварују у пракси на бази политика које су се заснивале на њима. Раскорак између неолибералне теорије и резултата који се на бази ње остварују у пракси је очигледан. Под плаштом допадљивих теоријских парола којима се обећава општи просперитет и благостање за све, у пракси се неолиберализам показао као социјално неодговоран, морално неосетљив и економски неефикасан.

(НЕО)ЛИБЕРАЛНИ КОРЕНИ КРИЗЕ

Актуелна светска економска криза, као и криза из 30-тих година XX века настале су у САД а касније се прошириле на цео свет. Последице кризе из 30-тих година прошлог века биле су катастрофалне. Дошло је до огромног пада БДП, незапосленост је достигла невероватне размере, депресија је трајала све до Другог светског рата, коме је, према многим ауторима, добрим делом, допринела и ова криза.

Економске политике које су довела до криза из 30-тих година прошлог века, као и актуелне кризе, биле су утемељена на веровању у апсолутну ефикасност „невидљиве” руке тржишта, односно саморегулишућег *laissez-faire* тржишта. Корени актуелне кризе као и оне из 30-тих година прошлог столећа налазе се у тријумфу (нео)либералног капитализма, то јест економског дарвинизма као права јачег, моћнијег, егоистичнијег и похлепнијег на бази приватне својине. До обе кризе долази у тренутку када прерасподела доходака и концент-

рација богатства у друштву достиже забрињавајуће размере, односно када се безобзирно жртвује добробит великог броја људи зарад просперитета једне мале групе најбогатијих.

На последња два прелома векова... светском економијом, бар у теоријском смислу, владала је идеологија либерализма, односно неолиберализма. Као што је познато, **либерализам инсистира на индивидуалним слободама, владавини права и приватној својини и залаже се за радикално ограничавање улоге државе у привреди и њену улогу своди на обезбеђење закона и поретка укључујући заштиту приватне својине.** Имајући у виду да је либерализам идеологија која се реализује у интересу моћних и богатих, односно да је у функцији повећања материјалног богатства уског слоја на рачун огромне масе становништва, логично је да се држава нашла на мети оштрих напада либерала, јер се као главна препрека у остварењу њихових интереса појављује **држава која треба да води рачуна о општим и националним интересима који се реализују у корист већине грађана.**

После фијаска идеологије либерализма након светске економске кризе 30-тих година XX века чинило се да ће дефинитивно доћи до напуштања илузије либералног капитализма... Поготово се то чинило јер је по завршетку Другог светског рата (када се у економској теорији, али и пракси, наглашава потреба за **активном улогом државе у привреди**) наступио релативно дуг период динамичног раста светске привреде.

Међутим, 1970-тих година најмоћнија економија – САД показује знаке слабости. Томе доприноси неколико фактора: **инфлаторна монетарна и фискална политика** која се проводи у време кулминације рата у Вијетнаму (прва половина 1970-тих година); дестабилизација светске привреде због **једностраног одустајања САД (15. 08. 1971) од конвертибилности долара у злато; вишеструки скок цена нафте (1973–1974) итд.** Привреда САД бележи економску стагнацију у условима релативно високе инфлације и време 1970-тих година одмах је проглашено периодом **велике стагфлације.**

Нови идеолози слободног тржишта – неолиберали (предвођени Милтоном Фридманом) су то искористили као доказ неспособности државе да управља привредом. Овај интелектуални преврат створио је плодно тло да на власт у САД, одмах почетком 1980-тих година дође Роналд Реган, који је идеје слободног тржишта реализовао у пракси. У свом првом инаугуралном говору (јануар 1981) Р. Реган је изјавио да у садашњој кризи држава не решава наше проблеме и да је

Неолиберализам...

она постала проблем, те да намерава да ограничи њен обим и утицај. У том циљу предузете су следеће четири мере: смањење пореза на високе приходе, ограничавање федералних расхода, већу дерегулацију и предају кључних државних функција приватном сектору.

„Револуције Регана” нису биле конкретне мере, већ нова општа антипатија према улози државе, нови однос пун презрења према сиромашнима који зависе од подршке коју им пружа држава, и нови позив богатима да се одрекну моралних обавеза према осталом делу друштва. Реган је проповедао да је за друштво корисно, не да се инсистира на саосећању према сиромашним, него на смањењу пореза богатима како би се стимулисало њихово предузетништво... То је ослободило огромну скривену похлепу и уништило систем што прати Америку до данашњих дана.

Неолиберализам је идеологија која се реализује у интересу богатих и моћних. Они имају огромну финансијску (и не само финансијску) моћ, уз помоћ које обликују политички, медијски и (квази) научни простор како би се водила економска политика и јавно промовисале вредности које њима одговарају. Због тога последњих година углавном слушамо да је проблем настао јер људи не живе у складу са реалним могућностима и да се мора ићи на даље стезање каиша и рационализацију радних места (преведено са орвеловског новоговора: даља отпуштања запослених). Много мање се говори о проблему неједнакости, односно неравномерне и неправедне расподеле богатства и да решење треба тражити на том подручју.

ПОВЕЋАЊЕ НЕЈЕДНАКОСТИ

Годинама су топ менаџери великих финансијских фирми примали астрономске бонусе и плате, а када је дошло до глобалне финансијске кризе ове фирме (које су кризи, у великој мери, и кумовале) нашле су се на ивици банкрутства и власти САД су за њихово спасавање потрошиле хиљаде милијарди долара, да би после тога они наставили да раде по старом систему – улазећи и даље у све ризичније махинације и исплаћујући себи огромне плате и бонусе.

Богати и моћни су изградили систем у коме је *ризик учињен заједничким, а профит само њиховим*, где се остварују огромни приватни добици по основу јавног губитка, односно добит се приватизује од стране уског круга моћних и богатих, а губици се социјализују – пребацују на масе слабих и сиромашних.

И поред до сада невиђеног технолошког прогреса и раста продуктивности) раде све више времена за све мање новца, те да се готово у свим државама, па чак и у оним економски најразвијенијим, већ годинама реално смањују плате и пензије.

Једна од неолибералних догми каже да снижавање пореза и одустајање од прогресивног опорезивања, те пружање пореских повластица за богате инвеститоре мотивише привреду и грађане да више раде, што подстиче раст економије и доводи до убирања веће масе пореза, те на крају одговара свим грађанима (боље школство, здравство, безбедност и слично). Стварност показује супротно – не долази до убрзања раста економије, те се убире мања маса пореза, па уместо бољег имамо све горе државне службе, што много не погађа богату мањину, него остале грађане.

Богати се ограђују од остатка друштва – они живе у елитним деловима које уместо обичне полиције обезбеђују приватни чувари и телохранитељи; уместо јавних паркова, базена и других спортских објеката, имају сопствене или посеђују луксузне приватне клубове са тим садржајима; децу не шаљу у државне, него у приватне елитне школе и на универзитете; не лече се у државним болницама, него у приватним клиникама; не путују јавним транспортом у пренатрпаним аутобусима и метроима итд. Једном речју, бити богат значи имати довољно новца да се не мешаш са онима који то нису.

Од 80-тих година прошлог века, када наступа време доминације неолиберализма, пореске стопе за најраспрострањеније дохотке грађана у САД су значајно снижене (са 70 одсто на мање од 40 одсто), а скала прогресивног опорезивања знатно је ублажена. У исто време, просечна стопа раста америчке привреде није бележила раст, него обратно. Од 50-тих до 80-тих година тај раст износио је просечно годишње 3,7 процената, а од почетка 80-тих година до сада мање од три одсто. Поред тога, најбогатијим слојевима законски је дозвољено да своје дохотке искажу као профит на уложени капитал (капитална добит, дивиденда) а не као обичан доходак (зараду), и тако плаћају порез од само 15 одсто. Знатно је снижен порез на наследство и повећан порез на промет, што опет погодује најбогатијима, а погађа најсиромашније.

Друштво се убрзано раслојава на све мањи број изузетно богатих и огроман број сиромашних, уз брзо тањење средње класе. Док је крајем 70-тих година један проценат најбогатијих присвајао мање од девет одсто укупног дохотка, 2007. године тај проценат износио је 23,5 одсто. Није случајно да је скоро идентична ситуација била и пре светске економске кризе из 30-тих година прошлог века.

Међутим, чак и у оквиру 1% најбогатијих постоји такође мања група која за себе присваја највећи део колача. Непосредно пред избијање актуелне светске економске кризе, у 2007. години, 0,1% најбогатијих америчких домаћинстава располагало је дохотком 220 пута већим од просечног дохотка доњих 90% домаћинстава. Многи (као нобеловац Џ. Стиглиц) указују да широм света постоје застрашујући примери. То су земље у којима богати живе у ограђеним насељима

ма, где их служе армије слабо плаћених радника. Највећи проблем у овим друштвима је недостатак наде. Они без средстава знају да су њихове шансе да побегну из сиромаштва, да не говоримо о успону на врх, занемарљиво мале.

Треба нагласити да је ова криза додатно погоршала и заоштрила питање великих неједнакости, не само због неравномерне расподеле него и због пораста незапослености али и губитка кућа које нису могли даље да отплаћују на кредит. Они који су отплатили или отплаћују куће суочили су се са великим губитком имовине јер су цене некретнина од избијања кризе пале у просеку за једну трећину.

Због вишедеценијске неправедности у расподели, сада су се примања менаџера скоро изједначила са укупним примањима осталих запослених и њихова учешћа у БДП износе око 20%, док су почетком 1970-тих година примања менаџера учествовала са 10%, а плате осталих запослених са 30% у БДП. Тако, на пример, средином 1970-тих година просечна примања 100 најбоље плаћених генералних директора у САД су била 10 пута већа од просечне плате запосленог, да би већ почетком овог века она износила 1.000 просечних плата. Поред тога, стварна примања генералних директора су знатно већа јер у њих није урачуната маса погодности којима се подржава њихов раскошан живот, а које иду на терет компаније, повољних кредита од стране компаније који се касније често отписују, огромне исплате при раскиду уговора и исплата повећаних пензија при пензионисању,

Чак и у време глобалне кризе похлепа богатих расте. Држава упумпава огромна средства за спашавање приватних (пре свега финансијских) компанија социјализујући њихове губитке, а оне та средства користе да, пре свега, кроз шпекулативне операције повећавају профите, које приватизују кроз исплату огромних бонуса и дивиденди. Интензитет пада плата и раста профита нарочито је повећан од 1980-тих година, а управо у време актуелне кризе достижу своје историјске минимуме (плате), односно максимуме (профити).

Следећи пример САД и већина других земаља је, у циљу спречавања финансијског и привредног колапса, притекла у помоћ посрнулим приватним компанијама пружајући им огромне финансијске инфузије. Због тога су се државе задуживале и повећавале свој јавни дуг. Тако се губици приватног сектора пребацују на плећа државе и проблем се премешта из једног дела економије у други – са приватних на државне дугове.

Државе постају презадужене, захваљујући и санирању приватних финансијских компанија, и онда на сцену ступају кредитори који се нуде као спаситељи. У исто време, од презадужених држава се захтева да својим грађанима наметну ригорозне мере штедње, да хитно распродају преосталу државну имовину, те да доб-

ровољно пристане на одређени вид протектората, односно да многе државне ингеренције преда у руке светске олигархије.

Презадужене државе сада се морају задуживати под све неповољнијим условима. На ново емитоване државне обвезнице присиљене су да плаћају све веће камате приватним повериоцима, углавном банкама, јер оне улажу средства у ризичне хартије од вредности. Међутим, **после недавне (јануар 2015) одлуке Европске централне банке (ЕЦБ) да покрене програм квантитативног лабављења (QE), који ће резултирати штампањем новца ради куповине државних обвезница земаља еврозоне од марта ове (2015) до септембра наредне године, чија ће вредност износити 60 милијарди евра месечно, ризик приватних инвеститора ће бити пребачен на ЕЦБ и тиме социјализован на целокупну привреду еврозоне и све њене грађане.**

Очигледно је да су дугови огромног броја држава тако велики да не постоји могућност да они буду враћени и мораће се ићи на њихово делимично отписивање. Ти отписи вероватно неће бити линеарни него ће се преговарати са сваком земљом појединачно и оне ће морати да пристају на разне уступке да би добиле делимичан отпис дугова.

Овако велико раслојавање и неједнакости неприхватљиви су не само с моралног становишта, те са становишта прокламованог америчког идеала једнаких могућности, него и стога што велико раслојавање и неједнакост у себи крије огромне економске опасности.

КОНЦЕНТРАЦИЈА БОГАТСТВА

Пирамида глобалног богатства (коју је урадио Credit Suisse) показује да 32 милиона људи, односно 0,7 одсто светске одрасле популације, контролише око 41% светског богатства. На дну пирамиде видимо да 3,2 милијарде људи, односно 68,7 одсто светске одрасле популације, контролише само 3% светског богатства.

Тома Пикети, професор Париске школе економије, се окренуо другом извору информација – пореској евиденцији и укрстио је пореске податке са другим изворима и тако добио информације које омогућавају да се прати концентрација богатства у дугом временском периоду.

На бази обрађене богате базе података, аутор егзактно доказује да је просечна стопа приноса на капитал 3–4 пута већа од просечне стопе привредног раста и прихода од рада (плате запослених). Т. Пикети истиче да, **уколико се лидери богате три пута брже од осталих, у њиховим рукама долази до концентрације капитала која на крају може да достигне 90% или 100% националног капитала, а то значи да средњој класи ништа не остаје и она нестаје.**

Као изузетак у историји капитализма представљају три срећне деценије после

Неолиберализам...

Другог светског рата, када је изгледало да се проблем неједнакости решава. Смањење неједнакости у том периоду био је резултат изузетних околности изазваних тешком економском кризом и Другим светским ратом, када је дошло до буквалног физичког уништавања актива и значајног смањења концентрације богатства, те пораста пореза. Од 80-тих година XX века долази поново до заоштравања проблема неједнакости и оно је већ достигло размере које су бележене крајем 20-тих година прошлог столећа – непосредно пред избијање велике економске кризе.

Пошто у укупним приходима богатих доминирају приходи од капитала, а веома мали проценат отпада на приходе од рада (док је ситуација код сиромашнијих слојева становништва супротна), Т. Пикети закључује да дубинске силе капитализма воде огромном расту неједнакости и концентрацији богатства на врху социјалне пирамиде и ми се тако враћамо не само назад у ЦИЦ век, него идемо још даље уназад ка патримонијалном капитализму – где доминира наследно богатство у коме кључне позиције у економској, социјалној и политичкој структури друштва заузимају не талентовани појединци него богате династије.

Насупрот неолибералној догми о потреби снижавање пореза и одустајању од прогресивног опорезивања, Т. Пикети се залаже за повећање пореза и прогресивно опорезивање – али не само текућих доходака него и акумулираног богатства. Он предлаже да се уведе порез од 1% за домаћинства која имају имовину вредности од 1 до 5 милиона долара, 2% на имовину већу од 5 милиона долара и пореска стопа би прогресивно расла, те би на имовину преко милијарду долара она могла да буде и 10%.

Уместо оспоравања наведених чињеница и изведених закључака) често иду на идеолошку дисквалификацију самог аутора. За аутора тврде да је Марксов ученик – његова савремена реинкарнација, те да има негативан однос према тржишту и антипатију према богатим и да је нови идеолог глобалног интервенционизма.

Штавише, оспоравање до сада владајуће основне неолибералне догме о богатству квалификују се као напад на богате и пореди са нападом на Јевреје у време Хитлера. Да је исто то, мада другим речима, говорио и Хитлер у Немачкој.

Нобеловац П. Кругман пише о ужасу који је захватио многе због чињенице је Пикети аргументовано разрушио мит о томе како су огромна богатства заслужено стечена. П. Кругман подсећа да је, историјски гледано, било неколико линија одбране да се озбиљно расправља о проблему огромног богаћења веома уског слоја друштва. Прво се негирало да долази до све веће концентрације доходака и богатства, па, када ови покушаји нису крунисани успехом, тврди се како је то оправдано – повећани дохоци на врху социјалне

пирамиде су заслужена награда за пружене услуге и због тога их не треба називати олигарсима него ствараоцима радних места. Са друге стране, ако је неко сиромашан, то је зато што није довољно добар или се није довољно трудио, па се и наши истакнути економисти неолиберали противе редистрибутивном вршљању државе по расподели дохотка које омогућава да се кроз социјално старање обезбеди хлеб без мотике. П. Кругман пише да неолиберали оптужују за пристрасност црвеној идеологије све оне који доводе у питање било који аспект догме о слободном тржишту.

ЕКОНОМСКЕ ПОСЛЕДИЦЕ НЕЈЕДНАКОСТИ

Економска опасност постоји због тога што је при већој неједнакости у расподели и концентрацији богатства у уском кругу људи мања тражња за робом и услугама него што би био случај да постоји праведнија расподела и мање раслојавање у богатству. То неминовно води успоравању стопе привредног раста и запошљавања. Када неједнакости достигну критичне тачке, долази и до озбиљних економских криза.

Изузетно богати људ, за нове инвестиције у реалну економију немају времена, те троше мањи део својих примања, а остатак тренутно не користе или улажу у виртуалну економију (шпекулације на финансијском тржишту). Међутим, улагања у виртуалну економију нису и не могу да буду мотори раста и не обезбеђују стабилан и дугорочно одржив економски раст јер се у њој не ствара нова него исисава вредности из реалног сектора.

У савременим компанијама, које понекад имају на десетине хиљада акционара, упркос томе што су законски власници, акционари су понекад најмање посвећени дугорочном успеху компаније. Зато што имају највећу слободу да је напусте. Акције се лако продају, али, ако хоћете да се као радник запослите у другој компанији, можете рачунати на значајне трошкове проналажења новог посла. Тако да немате такву слободу да одете. Уз појачану финансијску дерегулацију, летећи акционари постали су још моћнији него раније. На пример, у Британији је шездесетих просечан период поседовања акција био око пет година – дакле када купите акцију, у просеку је у вашем власништву пет година. Данас је тај период око седам месеци.

Управо због тога менаџери су под притиском летећих акционари да направе профит за два, највише три квартала. Као резултат тога, најамни менаџери одлучују да воде компанију у интересу максимизације профита деоничара. Прво се максимизује краткорочни профит. Отпустите сваког ко вам падне на памет, не инвестирајте, нарочито не у дугорочне ствари попут истраживања и развоја. Радници су деморалисани, исцрпљени, технологија застарела. Ово ће се одразити на компанију за три, четири, пет година. Као најамни менаџер, вероватно ни нећете бити ту кад се то деси. Пошто сте максимирали (Крај на стр. 24)

СРПСКО ВОЂСТВО НЕ СХВАТА СУШТИНУ И СМИСАО ЗАПАДНЕ ПОЛИТИКЕ

Индивидуални акциони план партнерства „представља практично чланство у НАТО пакту“

Развој руско–српских односа треба да оцењујемо полазећи од насталих сложених глобалних стратешких околности, у којој је са једне стране евроатлански свет прешао у фазу континуиране кризе и са друге стране несумњиве жеље да се сачува једнополарни свет по сваку цену. Западни фактор, који појачава агресивну пропагандну реторику и реалну војну претњу против Русије, несумњиво ће тражити лојалну, да не кажемо потпуно потчињену позицију и од Србије, чији је владајући режим заузео курс ка евроинтеграцијама.

– Таква је логика историјског процеса на датој етапи, а иманентна **карактеристика англосаксонске политике као изразито антируске остаје непромењена**. На савременој међународној арени практично нема посебног избора, каже за Данас Ања Филимонова, научна сарадница Института за балканистику Руске академије наука, и главна и одговорна уредница интернет портала Фонд стратешке културе на српском језику, оцењујући актуелне односе Србије и Русије.

Наша саговорница истиче да земља чије је **руководство "дозволило себи раскош да не схвата суштину и смисао западне политике, одустајући од независности, плаћа то губитком територије, ресурса, економског потенцијала, урушавањем суверенитета земље, са претњом њеног потпуног нестајања, изнуђеног губитком традиционалних савезника"**.

– Важно је да се не покваре односи Русије и Србије услед притисака изван, **важно је не дозволити подизање вештачких баријера међу нашим земљама и народима. Прогресиван развој односа са Русијом пре свега одговара расположењу огромне већине Срба, да и не говоримо о самој Русији**. Као друго, за елементарно преживљавање Србије у будућности потребно је положити темеље већ сада. И управо сарадња са Русијом овде може да обезбеди реалне могућности, које, између осталог, могу постати озбиљан и убедљив аргумент у разговору са "западним партнерима" Србије, што ће несумњиво ојачати њене позиције и ауторитет. Посебно ће се, у пуној мери, искористити могућности које су се појавиле у енергетском сектору, без обзира на одустајање од Јужног тока, као и у области војно–техничке сарадње, али и у свим другим областима: од економске до културне. Потенцијал билатералне сарадње уистину је неисцрпан – указује Филимонова.

Поводом најаве министра спољних послова Србије Ивице Дачића да ће 18. марта заједно са министром одбране Братиславом Гашићем боравити у седишту НАТО у Бриселу поводом договора о Индивидуалном акционом плану партнерства, саговорница Данаса констатује да **Индивидуални акциони план партнерства "представља прак-**

тично чланство у НАТО пакту".

"Логика НАТО пакта је јасна: покушај да удаљи Србију од Русије, у случају потпуне кооперативности власти, чак и да је сврста у редове стратешких противника Русије. За Србију ће то значити даље рушење одбрамбене способности земље и практично ликвидацију сопствене армије која се претвара у привезак војних операција НАТО пакта. Деловање Запада ће бити усмерено управо на постизање тих циљева", тврди Ања Филимонова.

Упитана може ли Србија у својству председавајућег ОЕБС–а да допринесе решавању украјинске кризе и смиривању тензија између ЕУ и Русије, она наводи да је у овом тренутку **систем међународне безбедности озбиљно подрован деловањем САД и њених савезника**.

– Србија као председавајући ОЕБС–а треба да заузме непристрасну позицију и омогући мирно регулисање кризе. А за то је потребна часна и отворена истрага свих злочина, укључујући и трагедије на Мајдану, Одеси, Мариупољу, трагедију са малезијским "боингом". Русија је не једном истицала да **ОЕБС не сме да се претвори у инструмент "демократизаторске" политике у Европи, где монопол на истину има само НАТО пакт и ЕУ**.

Међутим, информације које је више пута износио министар иностраних послова Русије Сергеј Лавров, а те информације потврдили су и многи независни новинари и невладине организације, о томе да украјинска армија намерно отвара ватру тешком артиљеријом по цивилним квартовима, да је забележено мноштво случајева произвољног хапшења, мучења, насилног одузимања имовине, а такође и убиства, масовних кршења људских права, дискриминације и непоштовања националних мањина у Украјини, све те информације, сва та питања захтевају највећу могућу пажњу и истрагу, пре свега од стране ОЕБС–а, констатује саговорница Данаса.

"Непревазиђена руска техника"

Оцењујући значај предстојећих заједничких војних вежби Србије и Русије, Филимонова наводи да је то **могућност размене искустава, платформа за вишестрану војно–техничку сарадњу на више нивоа**. "Војне вежбе су шанса за демонстрацију могућности руске технике, чији су савремени обрасци непревазиђени. То може за Србију постати важан превентивни фактор на фону многобројних изазова и претњи безбедности на регионалном нивоу, као што је на пример, незаконито стварање "Армије Републике Косово", практично армије Велике Албаније, ако имамо у виду војни споразум Приштине и Тиране из јула 2013. године", закључује она.

Данас, 10. 3. 2015.
(Подвукла – Искра)

Марија Стојановић

Неолиберализам... (са стр.22)

ли профит, акционари имају све већу зараду кроз повећане дивиденде и откуп акција – то је поступак када компаније купују своје акције да би повећале цену акција, па су акционари задовољни.

500 највећих америчких компанија потрошиле 94% своје зараде на дивиденде и откуп акција. Имајући у виду да већина компанија у богатим земљама попут Америке инвестира из задржаног профита, то значи да уопште не инвестирају. Проценат профита који је издвајан за акционаре, чак и у Америци, где је то било најразвијеније, некада је био између 45–50%. Значи, половина профита се улаже у машине, истраживање и развој итд., а друга половина иде акционарима. Данас је тај размер 5% према 95%. Економске последице овакве политике морале су бити погубне.

ЕКОНОМСКА НЕЕФИКАСНОСТ

Из свега напред наведеног јасно се види како је неолиберализам социјално неодговоран и морално неосетљив. Уз то он се показао и као економски неефикасан упркос допадљивим теоријским паролама неолиберала којима се обећавао економски ефикасна привреда која ће обезбедити општи просперитет и благостање за све. О исправности различитих економских теоријских погледа најубедљивије говоре резултати који се остварују у пракси на бази политика које су се заснивале на њима.

Раскорак између неолибералне теорије којом се обећава благостање за све и резултата који се у пракси остварују је очигледан и на нивоу светске привреде. Уместо да је дошло до динамизирања светске привреде после 80-тих година XX века (када је наступила ера неолиберализма), како су обећавали њени теоретичари, у пракси се десило потпуно супротно. Годишња стопа раста светске привреде у 1970-тим годинама износила је 2,4%, у 80-им 1,4%, у 90-им 1,1%, а у првој деценији овог века наступила је глобална економска криза, која је довела до великог пада привредне активност, а и незапосленост је достигла забрињавајуће размере.

ДА ЛИ НАС ИСТОРИЈА НЕЧЕМУ УЧИ?

Очигледно да је у судару са стварношћу савремени неолиберализам доживео крах, као што је то било и са либерализмом 30-тих година прошлог столећа. То не значи да се друштво у будућности неће поново суочити са неком новом инкарнацијом либерализма, јер је ово идеологија моћних и богатих, који располажу колосалним, финансијским и сваким другим ресурсима и у стању су да излобирају извршну власт и најмоћнијих држава да доносе одлуке које су у њиховом интересу.

Теоријски све то изгледа лепо и пријемчи-

во али проблем настаје у пракси где појам слобода има тако широк спектар тумачења да се допадљивом реториком о благостању које ће уживати сви, могу успешно маскирати конкретни планови који се у пракси реализују у интересу уске групе моћних и богатих. Подсећам да је Карл Полањи писао како је и сам појам слобода противуречан, те да, поред изузетно важних и корисних добрих слобода (савести, изражавања, удруживања, избора занимања итд.) тржишна привреда развија и друге веома лоше слободе (експлоатације, остваривања незаслужених екстрапрофита, богаћења на општој беди и несрећи итд.).

Будући да либерали углавном инсистирају на тржишним слободама тако су превагу добиле лоше слободе. Рузвелт је 1935. године истакао да се главни узрок велике економске кризе из 30-тих година налази управо у прекомерним тржишним слободама. Американци треба да одустану од идеје похлепног згртања богатства која доводи до неправедне расподеле. Бедни људи не могу бити слободни, те социјална правда мора да буде реални циљ, а не утопијски идеал. Због тога, главни задатак државе је да искористе власт како би се расподелила средстава на тај начин да се искорени сиромаштво и глад и обезбеди стабилан извор средстава који ће гарантовати адекватне услове за живот грађана.

Систем у коме је све на продају, који од човека упорно покушава да направи робу, у коме привреда не служи људима већ људи њој, у коме економија контролише друштво, а не друштво економију, пре или касније мора доживети крах. Карл Полањи сматра да је фашизам директан и нужан производ либералног капитализма. Одсуство сигурности, односно хронични страх од неизвесности, утицали су на психичку нестабилност људи. То је директно гурнуло масе у наручје фашизма.

Поред тога, и класична социолошка истраживања показала су да људи код којих у дужем периоду пада животни стандард, који се осећају економски незаштићени и понижени и где неједнакост у друштву добија огромне размере, почињу да траже вођу који ће улили веру да им може обезбедити сигурнији статус и гарантовати већу праведност у друштву. Подсетимо се да је Хитлер (демократским путем) дошао на власт под маском: Главна мисија нашег покрета састоји се у томе да пружи изгубљеним и узнемираним масама нову тврду веру; веру која их неће напуштати и у те дане хаоса; веру коју ће они пригрлити и која ће омогућити да њихова уморна срца нађу мир.

Нама остаје само нада да се слична историја неће поновити и после актуелне глобалне економске кризе.

(Искра је знатно скратила ову врло опширну студију, пре свега 55 извора са цитатима из њих).

Печат, фебруар 2015.
(Подвукла – Искра)

ЈОВАН Б. ДУШАНИЋ

СТАЊЕ СРПСКОГ ДУХА

Поводом једанаестогодишњице мартовског погрома

Ови мартовски дани, сећају нас на погром над Србима, које су 17. марта 2004. године организовали окупатори из ЕУ и НАТО, а чији су извршитељи били шиптарски терористи. Убијено је тада 19, а рањено 900 особа. Запаљено је око 800 српских домова, протерано 4.000 људи, срушено и оскрнављено 39 српских цркви и манастира.

Погром 17. марта 2004. године захватио је скоро сваки сегмент живота косовско-метохијских Срба, од културе и вере до голе егзистенције и опстанка. Ретко када се, на тако великој територији, један народ сусрео са потпуним нестанком, чак и на местима где су, уместо њега, остали споменици, гробља или неколико немоћних стараца или монахиња.

Ипак, овај догађај од пре 11 година само је једна карика у ланцу страдања српског народа на светој српској земљи. Само делић огледала нашег суморног народног стања које је пак тесно повезано са нашим народним падом, падом народног духа.

Наиме, ако и није неприродно то што (бело)светски хохштаплери данас покушавају да нас натерају да Косово и Метохију гледамо као на суседа Србије а не као на њен део, засигурно јесте неприродан, млак и недовољно заинтересован одос већине данашњих Срба, пре свега младих, по питању поменутог текућег покушаја потпуног отимања Косова и Метохије.

Гледано кроз призму савести, здравог разума и традиционалних духовних начела, такво стање нашег духа јесте као рекосмо, сасвим неприродно, и потребно је побунити се против њега, и свега осталог што нас паралише и везује нам руке пред надирућим злом. Нико од нас не сме говорити како се ето не може ништа учинити, да је некада могло, а да сада више не може. Можда привремено не можемо да спречимо окупацију наше свете српске земље, али можемо и морамо да се боримо и покажемо да смо људи, а не бесловесни потрошачи и пуки шрафчићи глобалне машинерије Новог светског поретка у којој постоје само закони материје, профита и чулних уживања, а у којој су прогањани сви духовни садржаји

који човека разликују од животиње. Морамо јасно и гласно исказати да се не миримо са губитком дела своје територије, и свако од нас нека учини све што је до њега, не би ли одговор нашега народа данас, био што достојнији наших светих и славних предака, јер ми јесмо крв њихове крви и кост њихове кости! Припадамо народу чија је прошлост светла и херојска и којем је кроз православну Хришћанску веру откривен најузвишенији етички закон и животни смисао, па се поставља питање, смемо ли истрајавати у стању постојеће малодушне неодговорности?

Одбацимо наметнуто поживотињавање, етички се усправимо и руководимо се идеалима наших светих и славних предака, идеалима Вечне Србије која није и не може бити поражена.

Може бити и јесте поражена само земаљска Србија у једном историјском раздобљу, а Вечна Србија чији су угаони камени светосавски и косовски завет, увек наставља да сија као неокрњени драгуљ, па стога, не могу бити поражени ни они који се руководе идеалима Вечне Србије и заветним опредељењем Светога Цара Лазара. Истински су поражени само глобални злочинци, убице, отимачи наших отаџбинских простора, као и њихови послушници у Србији. И поред материјалне користи коју су злоделима стекли, они не могу имати мира и спокоја. Свако од њих када се ујутру огледа, свесно или под-свесно врло добро зна да у огледалу не види истинског човека, већ обично ђубре.

А нама, који се боримо за оно што је наше, није на одмет да увек буду на уму кључни разлози због којих се не смемо помирити са окупацијом Косова и Метохије.

Најпре, ни један народ који претендује да буде озбиљан, не жели да се помири са губитком дела свог народног животног простора. Као српски родољуби желимо да живимо у јединственој српској држави, насупрот тенденцији касапљења српских земаља, а као Хришћани, знамо да Бог захтева да се људи старају о даровима које им Он подари. Стога и ми Срби као заветна историјска народна заједница, имамо обавезу да се старамо о свом отачатвеном простору који нам је милошћу Божијом дарован.

Стање српског духа...

Такође, морамо увек имати на уму да су Косово и Метохија, колевка српске културе и државности. Они су уз Рашку област, били културно средиште Немањинске Србије а српске православне светиње са Косова и Метохије представљају драгуљ хришћанског, словенског и индоевропског културног наслеђа. Без Грачанице, Дечана и стотина и стотина других светиња којима је украшена света српска земља, наша држава била би културно обогачена.

А изнад свега, не смемо пристати на губитак Косова и Метохије, због тога што је света српска земља место установљења Косовског Завета и Косовског опредељења, који јесу срж сакралне и свештене повести нашег народа.

На Косову пољу Видовдана 1389 године по Рождеству Христовом, наши свети и славни преци су на челу са честитим кнезом Лазарем бранећи Крст часни и слободу златну, добровољно жртвовали своје земне животе и супротставили се вишеструко бројнијем непријатељу са циљем сабирања себи плате на Небесима, односно обезбеђења духовног новоа постојања у Царству Небеском. А таквим чином, створили су и непресушни извор моралне снаге својим потомцима, који су снажећи се из таквог извора, опстајали и побеђивали у ванредно тешким околностима које су их сналазиле.

Ванредно тешке околности постоје и данас, али услед наше духовне клонулости још увек нису на видику весници васкрсења распетог Српства које ће надамо се уследити. Једна од ретких искри старог сјаја у нашем времену, пројавила се током злочиначке НАТО агресије чију годишњицу такође обележавамо ових мартовских дана. Дух у српском народу, током та скоро три месеца НАТО агресије, био је чини се на висинама које су ретко када достизане током крвавог двадесетог столећа. Још увек памтимо херојство српских војника који у одбрани земље нису одступили пред многоструко бројнијом и технички супериорном сатанском силом, већ су јој стали на црту и потврдили да им кроз вене струји крв газиместанских, кумановских, чегарских и солунских витезова.

То нам подгрева наду у препород.

Д. Марковић

Путин: "Крим је извор наше духовности и државности"

"Крим није само територија, то је "питање наших историјских корена, извор наше духовности и државности", изјавио је руски председник Владимир Путин.

Владимир Путин у обраћању људима на концерту обећао да ће Русија превазићи тешкоће.

– То је нешто што нас чини једним народом и јединственом државом – рекао је Путин у обраћању на концерту близу Кремља, поводом обележавања прве годишњице од присаједињења Крима Русији.

Руски председник је поручио да ће Русија, погођена санкцијама због кризе у Украјини, превазићи све тешкоће које долазе споља.

– Превазићићемо све проблеме и тешкоће које покушавају да баце на нас споља – рекао је Путин, пренео је Ројтерс. Он је додао да се на Криму радило о "милионима Руса и милионима наших сународника којима је била потребна наша помоћ и подршка".

Украјински народ тек треба да да објективну процену деловања оних који су довели државу у стање у коме је данас, казао је Путин, наводећи да је "екстремни национализам увек штетан и опасан. Путин је, међутим, истакао да су Руси из Русије и Украјинци увек сматрани једним народом, пренео је Тасс.

Велики број људи присуствовало концерту и обраћању Владимира Путина.

– И ја још увек мислим на овај начин данас – рекао је Путин.

Руски председник је додао да ће Москва учинити све на обнови нормалних односа са Украјином.

Свечани концерт "Заједно" одржава се у центру Москве у част годишњице присаједињења Крима Русији.

Према подацима Министарства унутрашњих послова на 140 митинга широм Русије, очекује се присуство више од 350.000 људи, пренео је Спутњик.

Прошле године, након смене власти у Украјини, расписан је референдум о статусу Крима, а око око 90 одсто изашлих бирача гласало за повратак полуострва у састав Русије.

18.3.2015.

Reuters

Бисери са чела

Николић лоше обавља дужност председника – код Вучића ‘све је превара’

Какви су резултати то статистике јако добро показују, а људи врло добро осећају

У претходној недељи два водећа човека садашње власти су нам поново подарили нови низ бисера којима се наслађивала цела нација. Не схватајући, међутим, да људи на таквим позицијама не смеју такве ствари себи да допуштају.

У уторак је најпре председник Николић покушао да на РТС-у говори о низу актуелних политичких тема. Нажалост, тежина речи господина Николића као председника и политичке фигуре је толико мала, да је од целог интервјуа најзанимљивији остао сада већ легендарни гаф о друштвеним мрежама. Такав његов положај јесте резултат и чињенице да је Вучић брутално купио сву страначку и државну моћ за себе, али и невероватно лошег начина на који председник Николић обавља своју дужност. Не прође месец дана да он не испали некакав гаф којим брука и себе и државу коју представља. То је последица чињенице да он има веома лош саветнички тим, који не ради свој посао како треба и не припрема га адекватно за јавне наступе. Али то се по правилу и дешава када се уместо професионалаца у саветнички тим доводе рођаци, пријатељи и нераспоређени партијски кадрови.

Гафови који су можда допуштени трећеразредном политичару нису допуштени председнику државе. Дакле, председник мора да научи да не прича о стварима које не познаје. Ако не зна ништа о „Фејсбуку“ и „Твитеру“ онда о томе треба да ћути уместо да изговара низ неповезаних реченица које се чак не могу ни препричати. **Пристојан човек и пристојан председник прича умерено, смирено и само о темама којима заиста влада.** Ако то не разуме онда му се дешава да глумата и научника па објављује „научне радове“ од по четири, пет страна са још двојицом коаутора!? Никако ми није јасно шта тера овакве људе попут Николића, Стефановића, Шапића и осталих да поред све моћи коју имају покушавају да још глуме некакве научнике и докторе наука? Зашто не пусте нас који се тиме бавимо целог живот да радимо свој посао, а они нека пробају боље да раде посао за који су их људи изабрали.

Премијер нас је са своје стране обрадовао својим новим литерарним доприносом (ауторски текст у „Блицу“). Да се разумемо, то је пракса сама по себи вредна похвале. Додуше, пре бисмо очекивали да он такве радове усмерава ка међународној јавности. Но, хајде, рачунамо да поред свих интервјуа има нешто посебно важно да саопшти, па му за то треба писана форма.

Чланак је, међутим, непристојно дугачак. Има 7.000 карактера, што је превише за такав текст. Уз то, штиво је досадно и састоји се из низа општих места карактеристичних за познати дискурс Бебе Поповића, који се већ петнаест година свађа са гра-

ђанима Србије и „елитом Србије“ који га не прихватају. Занимљиво је да је премијер, који наводно има 50 одсто подршке јавног мњења, прихватио да о себи говори као о несхваћеном и неприхваћеном. У чему је његов проблем? Да ли заиста српска елита не схвата његову величину, саможртву и не види огромне резултате његовог рада? Или је проблем у томе што он годинама на силу покушава да нас натера да видимо царско ново одело, а ми не одустајемо од показивања да је цар го? Бојим се да је у питању ово друго.

У самом тексту, као и у политици и деловању његовог аутора, нажалост, све је превара. Неке су велике, огромне, попут такозване косовске политике којом је супротно експлицитним обећањима из кампање предат север Косова. А остале су средње и мање, али их је за ове три године небројено много. И „Београд на води“, и „Мубадала“, и Лаза Крстић, и струја која неће поскупљивати итд. Где ћете бољи пример од „Мерцедесове“ шасије, оне јадне макете која је довучена пред изборе да би након тога нетрагом нестала у историју сличних пројеката нашег барона Минхаузена.

Основна превара је наравно упорно инсистирање премијера да је он ето, на власти свега годину дана. Као да ми сви не знамо ко влада свим полугама моћи у овој земљи већ три године и ко је једини премијер у Европи који и даље за себе држи позицију контролора и координатора свих обавештајних служби у земљи. Е, то је, рецимо, апсолутно недопустиво и непристојно, а говори о томе да тај човек баш никоме не верује.

Чини ми се да су ови покушаји премијера да нас убеди у своју величину и натера да га поштујемо одраз сопствене несигурности. Он, изгледа, покушава себе да убеди у то да стварно нешто ради и да има некакве резултате. А какви су резултати то статистике јако добро показују, а људи врло добро осећају. И не ради се само о материјалном погоршању живота, већ о томе да пристојног човека вређа распојасано дивљање Саше Мирковића, Драгана Вучићевића, Жељка Митровића, Петра Луковића, Звонка Веселиновића, Николе Петровића и осталих ликова који стварно управљају овом земљом. **Чињеница да је премијер уништио све алтернативе и да се тиме поноси, и даље није довољна да људи ово прихвате као нормалност.** Ово ће остати упамћено као време владавине непристојних људи који су са маргине, којој реално припадају, стицајем несрећних околности запосели власт. И то ће Богу хвала проћи, али као друштво требало би да убудуће направимо механизме који ће такве ненормалне ствари спречавати. А томе служи јака и одговорна елита.

Политика, 13. 3. 2015.
(Подвукла – Искра)

МИША ЂУРКОВИЋ

Што да не?

ПОВОДОМ ШТРАЈКА СРПСКИХ ПРОСВЕТАРА

Смањите им плате, што да не? Зашто би се неко устручавао да понизи просветаре кад су к'о створени за понижавање. Лепо човек не може да одоли. Замислите гомилу занесењака који још верују да је образовање важно. И не само то, они су до сада за своју мизерну плату (најмању у окружењу) не само држали часове 45 минута него су и децу за такмичење спремали, имали секције и заједно са родитељима се трудили да деци помогну. Замислите само који су они лудаци!

Уживе се у проблем детета, зову родитеље, због проблема о којима чују на индивидуалним разговорима, немају миран сан. Држе те секције и бивају јадници поносни кад виде како њихови ђаци лепо глуме певају и рецитују. Просто човек да не поверује, у време кад је новац најважнији, они су срећни због тричарија као што су дечији успеси.

И сад кад смо на њима хтели још мало да заштедимо, да бисмо тај новац потрошили у много корисније сврхе, као што су на пример разна путовања по свету наших трећеразредних политичара који тамо иду да сами са собом потпишу разне договоре и споразуме (јер пазите, није исто нешто потписати овде или рецимо у Паризу), они се побунили.

Шта имају да се буне кад су већ до сада морали да се навикну да живе са мало пара, да се задужују, да се облаче по разним „бувљим пијацима“ (више се и не обазире да ли их је неко од деце видео), да купују пецива од јуче у пекари, у пола цене...

Добро чињеница је да тако држава неће решити буџетске проблеме, те да је неко ово смањење плата упоредио са пијаним расипником (што је наша држава) који је увидео „да је враг однео шалу“ па је одлучио да штеди тако што више неће куповати жваке! Али шта треба да се уради?! Па нећемо ваљда отпуштати партијске војске из јавних предузећа?! Па ко ће онда гласати за врле нам партије, ако нема никакве користи. Нећемо ваљда као неки џангризави детективи и иследници да пратимо ненаменско трошење пара или намештање тендера! Ајте, молим вас, знате ли ви колики је то посао! А, сем тога ако хоћемо да имамо елиту – то мора да се плати.

А где сте ви још видели елиту у Србији, сем међу политичарима и онима тесно повезаним са њима – тајкунима. Добро, нешто мало разголићене естраде и то је то. Како мислите да политичари купују станове, хаџијенде, скупе аутомобиле (иако не знам шта ће им кад стално користе службене), да иду на летовања по иностранству,

на крстарења крузерима (е, моји просветари, па пола вас то не би могло због морске болести)! Морају и да шаљу децу у иностранство (ПА ВИДИТЕ КАКВА НАМ ЈЕ ПРОСВЕТА), а то не би било могуће да немају екстра-профит са стране.

Јесте, да су им плате неколико пута веће од просветарских али су неупоредиво већи и прохтеви. А вајни наставници и професори запели за шест седам хиљада. Уместо да пронађу још по који начин како да заштеде, како да достојанствено иду по школама у испраној и половној одећи и да смисле још по који рецепт за нове клин чорбе они отишли у штрајк.

Штрајк просветара

Могли су они то комотно (мислим не да штрајкују, него да буду мало креативнији у штедњи), јер они су ипак паметни и школовани људи. Уместо тога они сад нашли да се осећају понижењем и да нам ремете планове. Треба неко да им каже: „Ћутите, уђите у те учионице, чувајте децу, не морате ништа радити, јер нама је и онако речено да ће бити много боље за Србију ако нам будућа поколења буду помало необразована, помало приглупа и помало дезорјентисана. Такви ће свима бити потребни. Радиће што им се каже и да хоће неће знати да мисле и што је најважније неће се бунити. Биће послушна, приглупа и необезована радна снага. Идеални.

И ето, ти наши просветари, уместо да сарађују, да заједно одмарширамо до светле будућности, они се буне и терају нас да их још више понизимо. А то и није тако лако учинити, јер сад треба да им смањимо ове њихове већ мизерне плате, јер неће да престану са тим својим штрајком (раде месецима пола сата) Није да је нама жао деце, него морамо да заведемо ред и међу њима, јер гледајући њих може и другима нешто слично да падне на памет.

А и ови из Европе се питају да ли смо ми толико слаби кад не можемо да смиримо гомилу јадних занесењака. Ми другог избора немамо, морамо их довести у ред, тј. да све споља изгледа нормално, а после ћемо онима који имају проблем да схвате суштину свега, објаснити да, брате, не морају да раде, нека седе по тим својим учионицама, нек чувају децу и нек ћуте и чекају боља времена. А што се деце тиче, не брините се за њих, што мање знају и што мање могу да рабаберу шта им се дешава, кад одрасту, мање ће патити.

Српски културни клуб, 16.3.2015.

Ева Ненин

ДА НИЈЕ ПОЉОПРИВРЕДИ БИЛА МАЋЕХА, СРБИЈА БИ ИМАЛА РАСТ БДП

Да је подржала пољопривреду као Фијат, Влада не би морала да стрепи да ће и ову годину завршити у рецесији

Недопустиво је да из године у годину укупни расходи државне касе расту, док се износ намењен субвенцијама за пољопривреду смањује. Да су се којим случајем сви остали сектори држали као аграр, Србија би и 2014. године, упркос поплавама, имала благи раст БДП, што би олакшало и фискалну консолидацију. И, **уместо да додатним улагањима и подстицајима на кратак рок значајно повећа пољопривредну производњу, нема никаквих сигнала да држава планира да промени досадашњи маћехински однос према аграру.** Влада је у буџету за ову годину за субвенције предвидела 80,5 милијарди динара, али је од тога само 28 милијарди намењено за пољопривреду. Тако је **аграрни буџет пао на само 2,5 одсто укупне државне касе.** И номинално и реално, тај део буџета је, дакле, из године у годину све мањи.

Прошле године су, на пример, за субвенције у пољопривреди резервисане 34,2 милијарде динара, а оригиналним буџетом за 2013. за те намене пројектована је 41 милијарда. **Српски фармери, дакле, ове године од државе могу да очекују 13 милијарди динара мање него 2013. иако им је од тада укинута свака могућа заштита од све оштрије конкуренције из ЕУ, која има итекако снажну подршку из бриселског буџета.**

Додатни проблем за наше сељацима је и у томе што је од 1. јануара ове године, због примене ССП, листа пољопривредних производа из ЕУ који у нашу земљу улазе без царина проширена и на млеко, сир, павлаку, јогурт и друге млечне производе. И то у време кад ови производи због санкција не могу да буду извезени у Русију. Било би логично да држава у тој ситуацији повећа субвенције пољопривредницима и помогне им да сачувају своје позиције на домаћем тржишту. Али држава ради супротно – смањује подршку српским сељацима и оставља их на милост и немилост много јачој конкуренцији ЕУ.

Годинама слушамо обећања да ће аграрни буџет бити бар пет одсто укупног буџета. У чему је проблем? Да ли је разлог то што се за министре пољопривреде, по правилу,

бирају „слабе” политичке личности или је у питању нешто друго? Шта год да је у питању, однос према аграру мора се хитно променити. **Држава би већим подстицајима веома брзо могла да утиче на значајан пораст производње хране, али и динамичан раст извоза, поготово сада када су због међусобних санкција Брисела и Москве, пољопривредним производима из Србије широм отворена врата великог руског тржишта.**

Српско воће, поврће и житарице у укупном извозу имају скоро исти удео као крагујевачки Фијат, који држава субвенционисе и шаком и капом. Да је истом сумом новца подржала и пољопривреднике, Србија не би морала да стрепи да ли ће и ову годину, другу за редом, завршити у рецесији.

Аграр би уз веће подстицаје брзо допринео одрживом расту БДП и извоза, а у таквом амбијенту створио би се маневарски простор за брже смањење мера штедње, које сада и морају бити за степен јаче баш зато што влада није успела да пронађе одговарајуће инструменте за бржи излазак из кризе. То је још важније ако се зна да Министарство финансија ни у 2015. не очекује опоравак домаће тражње, посебно због пада реалне масе зарада.

Не сме се занемарити ни то да је пољопривреда својеврсни социјални амортизер, јер ниже цене хране ублажавају негативне последице смањења плата и пензија, а без тога не би било ни очекиване подршке фискалној консолидацији и најављеним економским реформама.

На срећу, српски фармери су, упркос слабој подршци државе, прошле јесени засејали за 2,3 одсто површина више него годину дана раније. У односу на десетогодишњи просек, површине под пшеницом повећане су за 14,1 одсто. Питање је, међутим, **докле ће српски сељаци моћи да се боре без одговарајуће подршке државе. Ако већ толико инсистира на европским интеграцијама, Србија би од ЕУ могла да преузме и систем подршке пољопривреди, уместо што примењује многа друга правила, која исцрпљену српску привреду могу дефинитивно да потопе у немилосрдној борби са много снажнијом конкуренцијом.**

Политика, 11.3.2015.
(Подвукла – Искра)

НЕНАД ПОПОВИЋ

После изгона 250,000 Срба, Тачи спрема тужбу одштете за ‘геноцид’ Шиптара

Када сам сазнао да “министар иностраних послова Косова” Хашим Тачи прети да пред међународним судом затражи ратне репарације од Србије, схватио сам да велико дело промовисања најдемократскије демократије по америчком обрасцу никада неће умрети, јер се налази у чврстим рукама тог верног сина Косова. Али зашто се он спрема да оголи Београд до голе коже. Па зато што Американци огољавају многе земље у свету, ни због чега или да будемо прецизнији, “за српски геноцид против грађана Косова у рату 1998–1999. године”.

Како се овде не присетити великих белих вођа Америке из XVIII века који су презели на себе стварање раја на земљи. **Са једне стране они су писали предлог закона о људским правима, а са друге стране нагнали су староседелачко становништво у резервате где се оно муњевито смањивало по убрзаним програмима.** И у резултату тога, **од 10 милиона црвенокожих аборигина остало је не више од два, а ни они нису способни да се придруже америчком рају на земљи.** Тако и завршавају свој век у резерватима. Али пробајте рећи америчком сенатору да је његова администрација **тада практиковала директан геноцид над Индијанцима.** Благо речено, неће вас схватити, а можда ће вас и оптужити као агента Кремља, јер Америка никада никоме није учинила ништа лоше и неће ни учинити. Зато што они имају Повељу о људским правима.

Хашим Тачи је способан ученик америчког Стејт департмента. То је постало јасно још из времена преговора у Рамбујеу. Можда он чак зна шта је Повеља о људским правима, јер већ неколико година разговара са америчким дипломатама, а они не уче ничему лошем. Јер само под њиховим мудрим руководством може се смислити идеја да се за геноцид оптужи земља која је прихватила четврт милиона људи протераних са Косова уз најдрскије могуће кршење свих норми хуманости. Њих су прогнали убијањем, премлаћивањем, силовањем, рушењем њихових кућа и спаљивањем њихових храмова. **Оваква методика на језику међународног права назива се етничким чишћењем, које је по тежини злочина једнако геноциду.**

Чујте! Како може министар републике која је практиковала масовна етничка чишћења лишивши стотине хиљада људи живота, здрав-

ља, крова над главом – безобразно да баца аналогне оптужбе на адресу суседа! Како то звучи амерички – *made in America!* Очигледно ће следећа оптужба Хашима Тачија бити тужба против српског министра иностраних послова Ивице Дачића за трговину људским органима. А онда ће оптужити Србију зато што је постала средиште за токове дроге из Азије и као одскочна даска за освајање криминалног тржишта у Европи.

У оквирима здравог разума то се не може схватити, али то Запад прихвата као уобичајену праксу. О улози Вашингтона у стварању режима у Приштини не морамо ништа рећи. Ту је на делу позната а–ла–америчка формула – “он је кучкин син, али он је амерички кучкин син”. Али како ће Берлин са његовом послератном чедношћу? Јер, објавивши да је расчистио са нацистичком прошлошћу, Берлин се дуго шепурио у белом фраку, на фону усраних машини Англосаксонаца и Француза. И чак је покушавао да наступи у улози васпитачице на дипломатском паркету Европе.

Чедност Берлина окончана је 1999. године када он није могао да задржи вапијуће повике “Луфтвафе поново на небу изнад Београда!”. Како се испоставило, растањак са фиреровом сенком је био тужан, али не дугачак. Сада такви **вампири као што је Хашим Тачи у потпуности задовољавају укусе немачког руководства. Највероватније ће Берлин подржати тужбу Косова против Београда, јер додатна батина у разговору са Србима није на одмет.** И тада ћемо поново постати сведоци поставке још једног политичког театра апсурда, који је у руском народном епу олицетворен бајком “батине усређују небијеног”.

Све би то било забавно да није једне околности. **У САД је у току активна припрема за оптуживање Русије као “империје зла”.** Али ми смо на то навикли, свашта смо ми видели. Само што украјинска армија са америчким инструкторима и хваљеном америчком техником претрпи потпуни пораз од ополченца Доњецка, тако ћемо се и ми претворити у ту саму “империју”. **То што ћемо се ми претворити – у реду. Али како и Србију уједно не увући у исто друштво заједно са нама. Како ће тада она ући у ЕУ?**

Печат, 8.3.2015.
(Подвукла – Искра)

Дмитриј СЕДОВ

+ Вера Лазић

У Канади је умрла фебруара месеца ове године Вера Лазић, супруга нашег друга покојног Лазе Лазића, официра Првог пука СДК. У браку су имали кћи која такође живи у Канади. Вера је дуго имала путничку агенцију и тада била од велике помоћи приликом путовања, како људима у Србији, тако и нашим друговима у дијаспори.

Нашој Вери слава и хвала, а њеној ћерки наше искрено саучешће. Молимо се Господу да Вери подари вечни живот у Царству Христовом!

Искра

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

У знак сећања на свог драгог супруга Трајана и девера Бранка Јовановића
Цана Јовановић £ 10

Iskra
ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlij@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskra” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poverenika za Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris, Vic.3146 — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris. - NEMAČKA: D. Jakovljević, Falkstrasse 93, 60487 Frankfurt am Main.

+ Радослав–Тоша Тодоровић

У Бирмингаму, Енглеска, умро је 25. фебруара 2015, после дуге болести, наш веран друг и бивши српски добровољац Четвртог пука СДК, Тоша Тодоровић (93),

Тоша је родом из Скобаља недалеко Смедерева, великог села у некадашњем Срезу подунавском, познатог као ‘љотићевско’ место, Скобаљ је од првих дана дао велики број омладинаца, за Смедеревску добровољну радну службу, која је сахрањивала жртве и расчишћавала рушевине после велике експлозије нагомилане муниције у тврђави, која је 22. јуна 1941. разорила град. После расформирања радне службе, сви ти омладинци и многи други сељани – скупно познати као ‘Скобаљци’ – похрлили су у Први добровољачки одред, касније Четврти пук СДК, који се првих дана септембра 1941. почео формирати у Смедереву. Тако су се ‘Скобаљци’, међу њима и Тоша, не само добровољци од првих дана, већ и убеђени храбри борци, познати по својој оданости и верности добровољаштву.

Највећи број ‘Скобаљаца’ прошао је кроз сва искушења мукотрпног и жртвеног добровољаштва, од жестоких борби с непријатељем у Србији и Словенији; многи су стрељани у Кочевју, а преживели прошли кроз лишавања војно избегличких логора, да се ипак знатан број верних ‘Скобаљаца’ нађе у избеглиштву расутих по свету, да ту – као и Тоша – умру.

Прво опело покојног Тоше обављено је 11. марта у цркви Лазарици у Бирмингаму, да исте вечери његово тело буде пребачено у Србију, где по завештању покојника треба да буде сахрањено у његовом родном Скобаљу. О извршњу очеве посмртне жеље стара се његов син Бојан.

Сину Бојану и његој породици наше дубоко саучешће, а нашем драгом и верном другу Тоши – Скобаљцу, слава и хвала. Молимо се васкрслом Христу да му дарује вечни живот!

Искра

+ Радован Радовић

У Торонту, Канада, умро је 10. марта 2015. наш друг, бивши добровољац Првог пука СДК, Радован Радовић.

Радован је рођен у Обреновцу 1923. године. Кад је 1941. дошло до комунистичког устанка, на позив генерала Милана Недића, председника српске владе, Радован се нашао међу првим добровољцима у Ваљеву да брани Србију. Као добровољац учествовао је у свим борбама свога пука у Србији и Словенији. После повлачења у Италију, маја 1945., дели са осталим добровољцима мукотрпан живот у нашим војно–избегличким логорима Форли и Еболи. После мира са Италијом, ‘савезници’ априла 1947. селе велики логор националних снага Еболи у Немачку, где их расељавају у више логоре и убрзо потом преводе у цивилни статус ‘расељених лица’. Из Немачке Радован са многим другим добровољцима одлази на рад у Енглеску, где среће и жени своју супругу Гертруду. У браку су изродили кћи–јединицу, Веру. Тако се цела породица Радовић сели из Енглеске у Канаду 1957. године. Покојни Радован одмах постаје привржен парохијан цркве Св. Саве у Торонту. Радован је учесник на добровољачким славама у Канади. После смрти Гертруде 1997. заједно са ћерком Вером, сваконедељни је верник на литургији и учесник на слави добровољаца, Св. Георгија.

Радован је сахрањен 13. марта. Поред ковчега је стајала добровољачка застава. Од покојника се опростио у име српске заједнице и бивших припадника СДК Бора Драгашевић. Наше дубоко саучешће кћери Вери, а нашем другу Радовану слава, хвала и вечан живот у Царству Господњем!

Д. Б.

Свим нашим читаоцима, претплатницима и сарадницима
хришћанских вера: Христос воскрес – Ваистину воскрес!
Sretan Uskrs!

Iskra

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампа–ну, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 1998. до данас; такође и све броје за прве две године Искре 1949 и 1950, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

Како су САД од почетка гурали БиХ у грађански рат

ВАЖНО СВЕДОЧЕЊЕ ТОРВАЛДА СТОЛТЕНБЕРГА

Било би крајње време да Бошњаци престану да се увлаче онима који су их већ толико пута навукли

У интервјуу прошонедељној београдској Политици (11. март), а поводом проглашења за почасног грађанина Београда, Торвалд Столтенберг, овде највише познат као коаутор Овен–Столтенберговог плана за БиХ, у широј верзији је поновио изјаву коју је дао још пре неколико година...

„У јесен 1993. лорд Овен и ја направили смо нацрт мировног споразума који је био прихваћен од свих зараћених страна у БиХ. А онда се одједном испоставило да Бошњаци неће да га потпишу зато што су Американци приговорили да такав документ прекраја Босну и сецка је на територије које су освојене силом оружја. Рат је потрајао још две године и још много људи је у том периоду изгинуло, а онда су Американци скројили Дејтонски споразум, који је такође поделио Босну и прихватио поделу на територије освојене у рату. Бошњаци су добили знатно мање од 33,3 одсто територије БиХ колико је било предвиђено нашим планом.”

Торвалд Столтенберг није било ко: више-струки норвешки министар, дугогодишњи дипломата, високи функционер УН, политичар од највећег националног ауторитета. А није ни рекао нешто преко чега би се могло олако прећи, поготово међу људима који живе у БиХ, посебно међу Бошњацима који су управо те 1993. године гинули у борбама на три фронта: са ХВО, ВРС и у међусобном обрачуна такозване АБиХ са војском Абдићеве АПЗБ.

Неупућени у бошњачку политику очекивали би да у Сарајеву поводом Столтенбергове изјаве већ сутрадан букну драматичне јавне расправе о одговорности за пропуштени мир. Зашто су Изетбеговић и Делић најпре прихватили па одбили споразум који је био бољи од онога који ће потписати две године касније? Колика је цена плаћена не само муслиманским него и српским и хрватским жртвама због политичке глупости сарајевског војно–политичког врха? Зашто су САД буквално навукле муслимане да 1993. одбију трећину да би их 1995. притисли да

прихвате четвртину територије БиХ?

У Сарајеву је, међутим, напосто прећута–но Столтенбергово сведочење, као што се прешло и преко још важнијег сведочења Жозеа Кутиљера да је Лисабонски споразум, који је могао спречити рат у БиХ, био такође прелиминарно прихваћен и од муслиманске стране и био још повољнији по муслимане, одбијен по инструкцији амбасадора САД. У накнадним сведочењима о спољњој опструкцији мировних понуда трима странама у БиХ и Британац лорд Овен и чак Американац Сајрус Венс упућивали су, црно на бело, на исту трансатлантску адресу. Али у Сарајеву не воле да се баве незгодним питањима о политичкој одговорности за рат ни свога вође Алије, а камоли Цимермана или, не дај боже, Билија Клинтона.

Без обзира на то што у свакој иоле озбиљној научној студији о улози међународног фактора у грађанском рату и БиХ пише да је „једина суперсила систематски саботирала европске мировне напоре да би показала да ЕУ није способна да сама дипломатски решава проблеме у своме дворишту без оружане подршке НАТО и тако обезбедила алиби за останак ове *de facto* америчке војне формације на Старом континенту и после пада Берлинског зида”.

Наравно, тако далеко у тумачењу ширих импликација и консеквенци америчког саботирања Овен–Столтенберговог плана није ишао ни почасни Београђанин Торвалд јер актуелни генерални секретар НАТО је управо његов син Јенс. Али на Бошњацима би било да се коначно позабаве питањем зашто су одбили бројне мировне планове, чијом реализацијом би био спречен рат или би се барем раније завршио, па данас не би од својих жртава правили оснивачки национални мит. Уместо тога они и даље умишљају да су амерички миљеници у БиХ и да ће САД мрске комшије Србе и Хрвате потурити под њихову папучу у кавез унитарне државе. Било би крајње време да почну да се лече од стокхолмског синдрома и престану да се увлаче онима који су их већ толико пута навукли.

ПресРС, 17.3.2015.
(Подвукла – Искра)

НЕНАД КЕЦМАНОВИЋ